УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
ВЕРЕСЕНЬ
№9 (236)

«Таких є Царство Небесне» (Мт.19,14)

Переможці конкурсу «Сторінками Святого Письма» в монастирі св. Онуфрія у Львові

Обрано нову управу Василіянського Чину

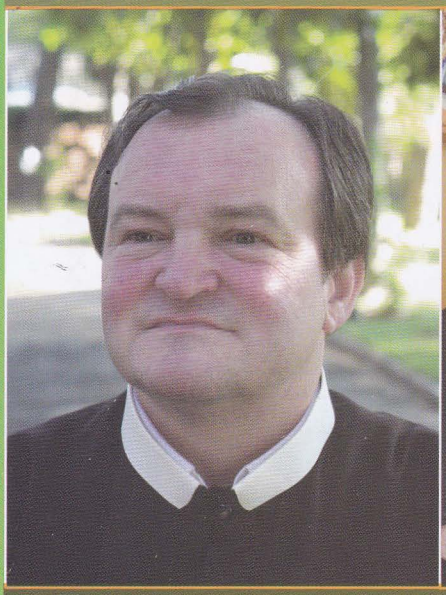

о. Генезій Віомар, ЧСВВ
протоархимандрит

Головна управа:
о. Мавркій Попадюк, ЧСВВ, о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, о. Генезій Віомар, ЧСВВ, о. Єфрем Кончак, ЧСВВ, о. Стефан Стареправо, ЧСВВ

У Гошеві відзначили 275 річницю перенесення чудотворної ікони

Владики Тарас Сеньків, єпископ Стрийський, Володимир Війтишин, митрополит Івано-Франківський та Томас Едвард Галіксон, Апостольський Нунцій в Україні під час Божественної літургії.

Прочани на відпустовій площі

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

БОГ ДАВ НАМ РОЗУМ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі браття і сестри у Христі. Традиційно вереснем розпочинається, можна так сказати, новий трудовий рік для нашого суспільства. Школярі і студенти розпочнуть навчання, закінчиться час відпусток, розпочнуться нові будні. Цього року восени Боже Провидіння приготувало нам черговий іспит: наскільки добрими і свідомими християнами ми виявимося? Тому що через неповні два місяці громадяни України обиратимуть новий парламент. Вже тепер чути голоси про те, наскільки безперспективним буде йти на вибори, мовляв, «вони вже все самі вирішили». Хто так говорить, не бачить очевидних речей: якби все було вирішено, то на наших вулицях не потрібно було б політичної реклами, особливо тих партій, що знаходяться при владі (бо за такою логікою це ж вони вирішують!), а численні більш чи менш чесні кандидати в депутати не вилізали б із шкіри, щоб себе похвалити, противника принизити, а простих громадян бодай чимсь придобрити: чи продуктовими пакетами, чи новим асфальтом на вулиці, чи «щедрою» пожертвою на церкву.

Синод єпископів нашої Церкви видав спеціальне послання перед виборами. Ми подаємо його в нашому часописі і закликаємо уважно читати та ретельно вивчати, бо за останні часи це чи не вперше думка Церкви виявлена так точно, зрозуміло і відверто. А екзамен, який всі проходитимемо, якраз і полягає в тому, чи дамо ми себе звести нечесною агітацією, чи не підпадемо під впливи облесних обіцянок, чи зможемо за істину навіть потерпіти, зрештою, чи вміємо слухати провід нашої Церкви.

Справді, Церква не бере участі у політичних процесах, тобто не агітує за якусь визначену партію чи кандидата, але має не тільки право, а й обов'язок спрямовувати вірних, а навіть ціле суспільство у моральне русло. Бо, як ми вже неодноразово зазначали, не займаючись політичними процесами, Церква глибоко включена у життя суспільства, а керівники народу, далекі від моралі, чи не першою справою вважають нищення морального авторитету Церкви, а також душевного спокою і рівноваги її вірних. Тому під час виборів Церква підносить свій голос знову і знову на захист моралі, миру та поваги до кожної людини.

Недавно в Москві засудили до двох років ув'язнення дівчат, які в православному храмі влаштували коротку хуліганську виставу. Рішення суддів, очевидно, занадто суворе. Було б більш повчально, якби дівчата прилюдно попрацювали на суспільних роботах, впорядковуючи парки чи прибираючи у громадських місцях. Українські протестувальниці, які вирішили, що наготою можуть вразити світ, у знак протесту проти рішення московського державного(!) суду спиляли в центрі Києва хрест, встановлений на пам'ять про жертви сталінського терору. Христос знову став винним у людських сварнях. Ісус простить нерозумним дівчатам таку наругу. Лякає інше – Бог дав нам розум, свободну волю, землю, мову і здоров'я, щоб ми свою землю порали й доглядали (пор. Бут.2,15). Як важливо, щоб ми вистояли ще один екзамен і не звинуватили Бога в тому, що знову обрали не тих людей до свого парламенту. Не біймося, правда переможе! ■

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ с. 6

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ с. 9

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 11

СВЯТА ТАЙНА ЄЛЕОПОМАЗАННЯ с. 15

ГЕНЕРАЛЬНА КАПІТУЛА ОБРАЛА ПРОТОАРХИМАНДРИТА ТА ЙОГО РАДНИКІВ с. 18

НОВИЙ ЕКЗАРХ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ ФРАНЦІЇ с. 19

ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО РЕКТОРА ВІФБС с. 19

ВІЧНІ ОБІТИ: ВАСИЛІЯНИ В ГОСТЯХ У ВАСИЛІЯНОК с. 20

ОБІТИ У КРЕХІВСЬКІЙ ОБИТЕЛІ с. 21

ОБЛЕЧИНИ В ЧЕРВОНОГРАДІ с. 22

ОБЛЕЧИНИ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК с. 22

ЮВІЛЕЙ НА ГОШІВСЬКІЙ ЯСНІЙ ГОРІ с. 23

ЛАНІВЕЦЬКА ВАСИЛІЯНСЬКА ЧЕРНЕЧА ОБИТЕЛЬ СВ. АРХАНГЕЛА МИХАЇЛА с. 24

ЛАНІВЕЦЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ с. 26

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ с. 28

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 42

с. 15

с. 18

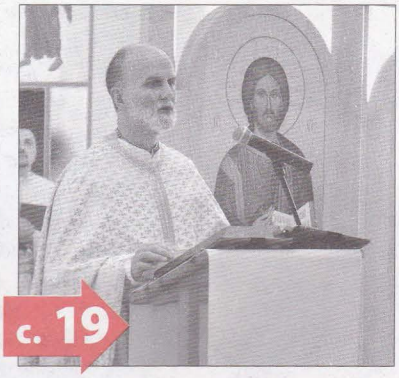

с. 19

Читайте у «Місіонарчику»

ТОМУ ЩО Є БОГ с. 30

РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ с. 31

В МЕНЕ Є МАМА, ЯКА ХВИЛЮЄТЬСЯ ЗА МЕНЕ с. 32

ГОЛУБ-ЦІЛИТЕЛЬ с. 34

ПОЕЗІЯ с. 37

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА с. 38

ВЕСЕЛИНКИ с. 39

ЧАЙНВОРД «ЛІТТЕРА А» с. 40

МУЧЕНИЦЯ ХАРИТИНА с. 43
БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ с. 44
РЕТРО с. 45
П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ с. 52
ПРОЩАТИ НЕЛЕГКО, АЛЕ – ЦЕ РАДІСТЬ с. 54
ПОЕЗІЯ с. 59
ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 61
КРОСВОРД с. 64
ЗГОРІЛА ЦЕРКВА В С. ЛАВОЧНЕ с. 65
СВЯТИЙ ПАРТЕНІЮ, МОЛИСЯ ЗА НАС с. 66

с. 23

Місіонятник

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото: бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Фото обкладинки – бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

На обкладинці – бр. Юстин Борис, ЧСВВ та переможці конкурсу «Сторінками Святого Письма»

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 28.08.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства Української Греко-Католицької Церкви до вірних у час підготовки до парламентських виборів 2012 року

«Коли матимете віру, як зерно гірчиці,
то скажете оцій горі:
Перенесися звідси туди –
і вона перенесеться;
і нічого не буде для вас неможливого».
(Мт.17,20)

Дорогі в Христі!

Наближаємося до чергових парламентських виборів, проведення яких є характерною рисою демократичної системи. Можливість вибирати випливає із загальновизнаного основоположного факту свободи людської особи, котра, формуючи державну владу, не лише реалізує своє невід'ємне право, а й бере на себе громадянську відповідальність за цю владу. А обов'язком чинної влади є забезпечити умови для вільного волевиявлення суспільства. Бо ж у демократії воля народу – закон для влади, а в диктатурі навпаки: воля влади – це закон.

Бажаючи бути співтворцями саме справедливого, демократичного ладу в нашій Батьківщині, нам слід дуже відповідально і зважено підійти до участі у виборах, оскільки через них ми здійснюємо своє фундаментальне право, гарантоване не тільки Конституцією, а й самим Творцем, – обирати шлях власного життя і розвитку рідної країни, як також покликані втілювати в суспільне життя християнські цінності. Не прийти на вибори – означає самоусунутися від відповідальності за долю власної країни, відмовитися від християнського свідчення в суспільному житті, віддаючи свою долю і долю своїх дітей та внуків у випадкові, а часом і злочинні руки. Прийшовши на вибори, ми передусім виконуємо свій громадянський обов'язок, реально і особисто стаючи співучасниками творення свого майбутнього, а окрім цього – не даємо нагоди нечесним на руку особам вкрасти наш голос та прикрити нашою відсутністю різного роду маніпуляції чи фальсифікації.

Однак взяти участь у виборах – це тільки половина справи. Нам слід докласти всіх зусиль, щоб наш вибір був свідомим, зрілим, відповідальним, таким, що найкраще служитиме загальному благу українського народу і запевнятиме успішний розвиток нашої держави.

При цьому значення виборів належить розглядати не тільки у політичній, суспільній, а насамперед у моральній площині. У час виборів пізнається моральна зрілість як кандидатів на різні державні посади, так і самих виборців.

Так, вибори дають нагоду вшанувати народним визнанням тих, хто своїми професійними якостями та моральними чеснотами вартий такої довіри. Цим суспільство не лише довірливо вкладає свою долю в руки гідних людей, а й надає чеснотам обраної особи важливого для неї всенародного визнання.

Проте, вибори є також смиренним визнанням перед Богом і людьми того, що у своєму виборі суспільство часом помиляється. А тому настає час, коли воно мусить виправити помилку. Так від керма влади усувають тих, хто не виправдав

народних очікувань, або не зумів переконати людей у правильності своїх поглядів та власній праведності. Опинившись знову поза владою, ці люди отримують шанс переглянути й удосконалити свою позицію. З релігійної точки зору така щира і глибока внутрішня перемі-на окреслюється словом «навернення» та проявляється назовні як видима зміна не просто слів, а – реальних дій, які кожна людина може побачити і перевірити. Тому, роблячи свій вибір, ми повинні дивитися найперше на діла тих, хто претендує на нашу довіру і на наш голос. Не можна дати себе звабити різного роду передвиборчими обіцянками та гаслами, які, хоч з об'єктивної точки зору можуть бути цілком оправданими і потрібними, в устах нечесних політиків стають засобом маніпуляції, підступу та введення в оману.

Вже апостол Яків, підкреслюючи небезпеку пустих слів та потребу виявлення ділами своєї віри, каже: «Покажи мені твою віру без діл, а я тобі покажу моїми ділами мою віру» (Як.2,18). Подібно маємо зробити і ми. Чи то безпосередньо спілкуючись з кандидатами, чи аналізуючи їхні програми, запропонуймо їм відповісти на декілька простих, але суттєвих для кожної порядної людини запитань: що доброго ти вже зробив для свого народу? Які суспільно значимі ініціативи ти дотепер запропонував і реалізував? Якщо ти дотепер був депутатом, чи належно виконував свій обов'язок перед народом, тобто чи робив свій вибір не за помахом видимої чи невидимої «руки», але згідно із власним сумлінням? Чи ретельно відвідував засідання, чи голосував сам, особисто? Чи не обманював своїх виборців, змінюючи свою політичну позицію, і таким чином спотворював їхнє волевиявлення і зловживав їхньою довірою? Чи ти не був причетний до корупційних дій? Чи ти своїми тезами не пропагуєш ненависті, екстремізму, а навпаки – пропонуєш шляхи укріплення української державності та консолідованості нашого суспільства?

Окремо слід застерегти перед тими, хто намагається купити голоси виборців різного роду діями. Це може бути або прямий підкуп, або завуальована під різні соціальні «доплати» заохота. Християнин у жодному разі не може продавати свого виборчого голосу, так само як і не може купувати голосів виборців на користь якоїсь політичної сили, бо в такий спосіб стає прямим співучасником корупції та руйнує наше суспільство. Вже стало поганою традицію в житті нашої держави, що різні форми матеріальної допомоги чи підвищення соціальних виплат збігаються в часі з черговою передвиборчою кампанією. Так чиняться спроби підмінити реальні реформи і зміни, яких дуже потребують різні сектори суспільного життя, їх імітацією. За цих обставин грошові виплати стають певного роду анестезією сумління виборців та принижують гідність і без того приниженого та впокореного народу. Віддавати хоча б один голос таким особам чи політичним силам було б виявом великої легковажності та безвідповідальності перед лицем Бога, рідного народу і власного сумління.

Особливо застерігаємо від спокуси начебто швидкого та ефективного покращення суспільно-політичних обставин життя країни шляхом насилля, ненависті чи проявів екстремізму під виглядом будь-яких гасел. У підготовчий період та в час проведення виборів мир і спокій, стриманість і мудра розважливість є тими необхідними умовами, за яких можливе справді вільне волевиявлення

громадян. Спроби будь-якого тиску на виборця, прояви ненависті до того, хто думає інакше, ніж я, є неприпустимими як для християнина, так і для кожного зрілого громадянина й влади демократичної країни.

Благословенним є те суспільство, в якому зміна і очищення органів влади відбувається плавно й безперешкодно. Тоді кожен лідер має можливість переконати інших у своїй здатності провадити людей та реалізувати свою програму. Суспільство ж може або сміливо довіритися тим чи іншим парламентаріям, або законно усунути їх від влади.

І навпаки, великі нещастя насуваються на країну, коли цей важливий демократичний механізм зазнає спотворення чи й узагалі призупиняється. На нашу думку, це може статися з двох причин.

По-перше, зло настає тоді, коли чинна адміністрація відмовляється в демократичний спосіб передати владу іншим, натомість вдається під час виборчого процесу до різноманітних фальсифікацій, створення перешкод, а навіть і до прямого насильства та обману, які унеможливлюють фактичне волевиявлення народу. Керівники, які бачать у цьому свою силу, насправді виявляють цим свою слабкість і вразливість.

Хай не буде так в Україні на цьогорічних виборах! Зупинити маховик розкручування фальсифікацій ніколи не пізно. Відновити справедливість передвиборчих змагань і забезпечити цивілізовані умови виборчого процесу можна і треба. Кожен керівник, який зрікається цього обов'язку, стягає на себе кару Неба і зневагу народу.

По-друге, великим лихом для країни є зневіра народу у своїй спроможності змінити ситуацію на краще і впадання в гріховну апатію. Це рівнозначно тому, якби селянин відмовився навесні засівати землю, побоюючись, що град поб'є його врожай.

Віра робить нас усесильними – зневіра перетворює на іграшку зловорожих стихій. Віра дала змогу апостолу Петрові подолати навіть силу гравітації й піти по воді. Але тільки-но він втратив цю віру, то почав тонути, за що й почув від Спасителя докірливе: «Маловіре, чого засумнівався?» (Мт.14,31).

З цими думками поручаємо Богові всіх, хто в той чи інший спосіб буде причетний до майбутніх виборів: владу закликаємо запевнити чесне, рівноправне і справедливе передвиборче змагання; учасників перегонів – пропонувати не порожні гасла, а реальну програму оздоровлення суспільства та реформування різних секторів суспільно-політичного життя, як рівно ж – висувати людей справді гідних довіри, професійних, морально чесних і сумлінних; усіх громадян – проявити зрілість, виваженість і відповідальність в аналізі програм кандидатів та в здійсненні свого вибору.

Запрошуємо священнослужителів, чернецтво та всіх мирян нашої Церкви до ревної молитви за наш народ і за Україну, за проведення чесних і справді демократичних парламентських виборів, прохаючи словами великого Митрополита Андрея: «Просимо Тебе, Царю Небесний, Духу правди, любови і справедливости, до Тебе підіймається наша молитва!

Зігрій і просвіти наші уми й серця, показуй нам правильну дорогу в нашій праці для добра свого народу, благослови наш труд і подай нам братню єдність у всіх наших зусиллях для щастя нашої вітчизни й народу та для нового розквіту Христової Церкви в Україні. Амінь».

Благословення Господнє на вас!

+ СВЯТОСЛАВ

Київ, 24 липня 2012 року Божого

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ

Луїз Фернандо ҐАРСІЯ-ВІЯНА
(Переклад з іспанської: о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ)

Продовження, початок у ч. 5-8 за 2012 р.

Наслідування та його вимоги

Спасіння, яке приходить від Ісуса з Назарету, має втілитися в життя через наслідування. Напевно, оповідання про покликання Петра (Лк.5,1-11) є чудовим прикладом того, як Лука розуміє початкову точку цієї мандрівки наслідування. Якщо одного разу визнав свої гріхи (Лк.5,8), для учня починається християнське життя, в якому відречення від матеріальних дібр є неминучою необхідністю (Лк.5,11). Тема зречення багатства зустрічається в цілому Євангелію з більшим наголосом, ніж в інших синоптичних Євангеліях. Не можна покладати свою довіру на багатства (Лк.12,13-21); роздавання своїх маєтків потребуючим виявлятиме, що своє довір'я покладаємо на Бога (Лк.12,22-33). Багатому юнакові, що прийшов до Ісуса, було запропоновано всі добра, які він мав, роздати бідним (Лк.18,22). Це зацікавлення вбогістю в Луки з'являється вже в пісні Богородиці – Маґніфікат (Лк.1,5-2наст.), але особливо у блаженствах, де, на відміну від паралельного тексту Матея, зацікавлення бідними та відмова від багатих осягає свій

вищий вимір (Лк.6,20-26). Тому Євангеліє від Луки повне застережень про небезпеку багатства (Лк.12,13-21; 14,33; 16,9-11; 18,22). Через це потрібно зробити радикальний вибір, бо ніхто не може служити Богові і мамоні (Лк.16,13).

Християнське наслідування має також інший есенціальний елемент у слуханні слова Ісуса. Через таке наслідування вихваляється Марію, в той час як Ісус критикує Марту, яка клопочеться про багато, що й віддаляє її від найосновнішого (Лк.10,38-42). Правдиві віруючі – це ті, про яких сказав сам Христос, «що слухають слово Боже і його виконують» (Лк.8,21). І саме це виявляє також притча про підвалини дому (6,46-49).

Це «виконувати» слово Ісуса вимагає від того, хто приймає дорогу наслідування, напруження (підкреслене у темі пильності, Лк.12,35-40), що часом стається серед труднощів щоденного життя. Пояснення, яке Лука подає на притчу про сіяча, вказує нам, як слово Боже дає плоди або втрачається в житті чоловіків і жінок, що його слухають (Лк.8,9-15). Перед переслідуванням чи привабливістю багатства та вигод життя, Євангеліє віддаляється від горизонтів багатьох віруючих. Їхня віра слабне, а з часом і зовсім зникає.

Тому наголошується на молитві, що може нам дати силу у випробуваннях чи спокусах. Євангеліє від Луки – це Євангеліє porexcelentia, Євангеліє молитви, і її найкращим прикладом є сам Ісус (Лк.3,21; 5,16; 6,12; 9,18; 11,1; 23,23 і т.д.). У багатьох з цих текстів молитва поєднана з фундаментальними моментами Його життя (Хрещення, Переображення, Хрест). Так Лука представляє нам єдність Сина з Отцем (виражену в молитві) як динамічну силу всього Ісусового життя. А також Ісус заохочує своїх учнів молитися: мають це робити наполегливо (Лк.11,5-13, 18,1-8), молитва повинна бути автентичною, як митаря (Лк.18,13), і учні повинні молитися постійно (Лк.21,36). Плодом такої молитви є Дух, і саме цього маємо просити, а не матеріальних дібр, благ (Лк.11,13 на відміну від Мт.7,11). Він дасть нам силу, щоб кожний день жити згідно зі словом Ісуса.

Оборона (apologia) християнства

Лука докладає багато зусиль у своєму оповіданні, щоб представити найпозитивніший аспект Римської Імперії. Це відчувається, коли хоче виправдати римську владу перед відповідальністю у засуді Ісуса (Лк.23,4.7.13-16.22.47). Це завдання він продовжить у другій частині свого твору – Діяннях Апостолів. Там також римська влада наполягатиме на невинності Павла перед наполяганням юдеїв.

Це правда, що намір виправдати Імперію Лука посилює в оповіданні про Ісусові страждання, більше звинувачує юдеїв, хоча це не збігається з певними моментами Матея (Мт.27,5). Було б, однак, несправедливо засуджувати Луку в антисемітизмі через факти таких змін. Що його найбільше цікавило – це шукати діалог і доброзичливість Імперії до релігії, що народжувалася. А це було б неможливо, якщо б наполягалося на провині римлян.

Можливо, Лука хотів цією апологетичною перспективою заспокоїти побоювання, яке починалося в Імпереї перед християнською євангелізацією. Небагато років після цього, за правління Доміціяна (кінець I ст. після Христа), Імперія розпочне переслідування християнства, як про це свідчить Одкровення Івана. Лука переконаний, що християнство не є підривною сектою революціонерів, що намагаються знищити Імперію. Християнська етика може бути позитивним внеском для співгромадян-поган. Тому його апологетичний інтерес – це досягнення визнання християнства суспільством. ■

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ

Ієродиякон Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Продовження,
початок у ч. 1- 8 за 2012 р.

Коли священик під час «Вірую» потрясає воздухом, це має ще й інший символ: не лише відвалення каменя від гробу, але й осінення Святим Духом (див.Ді.2) – «дихання вітру». Коли приходить час промовляти слова «... і воплотився від Духа Святого і Марії Діви, і стався чоловіком», то ієрей, як і всі вірні, приклоняють голову. Цим жестом всі віддають пошану воплоченню Ісуса Христа, а також виявляють віру в Божество Сина, що є великим таїнством християнства.

Вгору піднесім серця

В деяких церквах, де є традиція засувати завісу на царських воротах, тепер вона відкривається, що символізує воскресіння Ісуса Христа, як і те, що сторожа розбіглась від гробу. Коли служить єпископ, то він приклоняє свою голову до престолу (схиляється над дарами). Священики в цей час піднімають воздух і повівають над головою єпископа. Це пригадує нам вхід апостола Петра до гробниці Спасителя (Йо.20,6-7) й означає, що владика просвічується Святим Духом згори для скріплення здійснювати таїнство.

По завершені молитви «Вірую», диякон підготовляє вірних до головного дійства літургії – звершення Євхаристії. Диякон голосно взиває: «Станьмо гідно, станьмо зі страхом, будьмо уважні, щоб святе приношення в мирі приносити». Цей виголос закликає всіх, хто сидів (немічних чи старших віком), піднятись, як і тих, хто у своїх думках відійшов осторонь, зосередитись на Літургії. Ці слова пригадують, що починається величаве дійство, і людина тут повинна добре стояти, так, ніби вона стояла перед самим Богом – з страхом і трепетом.

З цих слів починається анафора. Анафора (грец. Αναφορα – виділення) – єдиний початок. Це – євхаристійна молитва, центральна частина християнської літургії, найдавніша за своїм походженням і найважливіша. Під час анафори відбувається перемінення хліба і вина в Тіло і Кров Господні.

Незважаючи на велику різноманітність християнських літургійних традицій, у

Переможну пісню співаючи, викликуючи, взиваючи і промовляючи

всіх анафорах можна виділити загальні частини:

– **Вступний діалог** (Sursum corda) – діалог, що складається з виголосів священика і відповідей народу;

– **Вступ** (Praefatio) – початкова молитва, що містить славослів'я і подяку Богові, звернення до Бога-Отця, як правило, через спогад ангельського служіння та служіння святих (у візантійській літургії це розпочинається виголосом священика «Переможну пісню співаючи…»);

– **«Свят…»** (лат. Sanctus) – пісня-гімн «Свят, Свят, Свят ...»;

– **Встановлення** (Institutio) і Спогад (Anamnesis) – спогад Тайної Вечері з проголошенням слів Ісуса Христа і спогадом творчого спасіння;

– **Закликання** (Epiclesis, Епіклеза) – закликання Святого Духа на Дари, чи інша молитва, що містить прохання про освячення Дарів;

– **Клопотання** (Intercessio) – заступницькі (прохальні) молитви за живих і померлих, Церкву, а також цілий всесвіт, із спогадом Богородиці і святих;

– **Заключне славослів'я** – Доксологія.

Порядок частин анафори у різних церковних традиціях може бути різним.

Церква відповідає на заклик диякона – «Милість миру, жертву хваління». Це означає, що вірні готові не тільки приносити Богу жертву в мирі, але й жертву милосердя ближньому як плід взаємного миру, що поєднується з жертвою прослави, похвали – «хваління», тобто, з прославою наших уст, які визнають і прославляють живого Бога і святе Його ім'я.

Коли ієрей чує таку готовність вірних, він складає воздух, і, поцілувавши його,

відкладає на престолі, а тоді повертається до людей, і благословляючи, мовить слова апостола Павла: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога і Отця, і причастя Святого Духа, нехай буде з усіма вами». Цим священик просить Пресвяту Трійцю, щоб вона благословила вірних різними духовними дарами, що завжди збагачує Церкву і є для її розбудови.

Після благословення диякон входить до святилища, щоб брати участь в таїнственному дійстві. Диякон в цей час, якщо є потреба, бере рипіду і побожно повіває нею над дарами, якщо немає рипіди, то робить це малим покрівцем. Рипідами, або опахалами (грец. ριπιδιον – опахало, віяло), називається в Східній Церкві богослужбове начиння, прикріплене до руків'я. Це – металеві або дерев'яні фігури із зображенням херувимів. Рипідами диякони повівають над Святими Дарами при освяченні їх. Раніше вони робилися з павиного пір'я і використовувалися для оберігання Святих Дарів від комах, щоб не потрапили до чаші-потира. На Сході вони були особливо вживані (згадується вже в «Апостольських Постановах»). Тепер повівання рипідами має символічне значення, воно зображує присутність Небесних Сил безтілесних при здійсненні таїнства Євхаристії. В даний час рипіди вживаються тільки під час архиєрейського богослужіння (літургії з єпископом).

Коли вірні почули слова благословення від ієрея, вони йому бажають того самого словами «І з духом твоїм». Далі священик виголошує: «Вгору піднесім серця». Це взивання закликає присутніх у храмі людей полишити свої буденні проблеми і підняти думки і серця до Господа. Після цих слів священик піднімає руки догори, немовби хотів полетіти за своїм духом до Всевишнього, до якого вознісся в молитві. Люди, які підняли свої думки до Бога, відповідають служителеві Божому: «Піднесли до Господа». На ці слова ієрей складає руки на грудях і схиляє голову, відповідаючи: «Благодарім Господа». Це подяка Богу, яка бере свій початок від Тайної вечері. Перш, ніж принести себе у жертву в Євхаристії, Христос прославляє і дякує Отцю Небесному, а тоді звершує Тайну тайн.

Церква на слова свого пастиря величаво відповідає: «Достойно і праведно є поклонятися Отцю, і Сину, і Святому Духові, Тройці єдиносущній і нероздільній», що вказує на правдиву і спасенну віру людей, що визнають вірно, як навчав Христос і надалі вчить Церква про Пресвяту Трійцю і Христа.

Коли вірні промовляють «Достойно і праведно...», священик тихо проказує молитву: «Достойно і праведно Тебе оспівувати, Тебе благословити, Тебе хвалити, Тобі дякувати. Тобі поклонятися на всякім місці владицтва Твого. Ти бо єси Бог несказанний, незбагненний, невидимий, неосяжний, завжди сущий, і так само сущий, Ти, і єдинородний Твій Син, і Дух Твій Святий. Ти від небуття до буття нас привів, і коли ми відпали, Ти знову нас підняв і не перестав творити все, поки нас на небо не привів і майбутнє Царство Твоє дарував. За все це дякуємо Тобі, і єдинородному Твоєму Синові, і Духові Твоєму Святому, за всі Твої добродійства, вчинені нам, які ми знаємо і яких не знаємо, – явні і неявні. Дякуємо Тобі і за цю службу, яку Ти з рук наших зволив прийняти, хоч і стоять перед Тобою тисячі Архангелів і десятки тисяч Ангелів, Херувими і Серафими, шестикрилі, багатоокі, що високо ширяють, пернаті». Цією молитвою священик підкреслює віру в правдиве Божество Пресвятої Трійці, яку людина може і повинна прославляти повсякчас, і на кожному місці. Тут визнається, що людина не може до кінця пізнати велич і славу Божу,

але робить це настільки, наскільки Бог відкрився для людини. У словах молитви підкреслюється велич і подяка Богу, що високо перебуває у своїй славі між ангелами, але, попри все, не забуває про своє творіння – людину, а дбає про неї, зсилаючи свою благодать.

Співаючи «Достойно і праведно…», народ розпочинає канон Євхаристії, який є найважливішою частиною літургії, що має незмінне правило і порядок, який переданий самим Ісусом Христом на Святій Вечері, коли Він встановив Пресвяту Євхаристію. Непорушний, бо має в собі ту частину, яка є незмінною.

Коли народ у церкві завершив співати, священик виголошує: «Переможну пісню співаючи, викликуючи, взиваючи і промовляючи», а диякон обходить святу трапезу, і ліворуч від священика, взявши правицею святу звізду, вдаряє нею об святий дискос – вгорі, внизу, зліва і справа. Священнодиякон чинить це так, щоб над дискосом, вийшов знак хреста і, поцілувавши звізду, кладе її на престіл чи складений воздух. Ця частина пригадує нам Воскресіння Христове: диякон символізує ангела, що розламав печать гробу Господнього – «І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангел Господній, і, приступивши, відвалив від гробу камінь, та й сів на ньому» (Мт.28,2), як в іншому місці пише «…і, запечатавши камінь, біля гробу...» (Мт.27,66). Священик в цей момент дещо відходить до царських дверей, що має свою ознаку – Христа у гробі немає, Він воскрес, бо священик символізує Ісуса Воскреслого: «Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Підійдіть, подивіться на місце, де знаходився Він» (Мт.28,6).

По виголосі ієрея люди розпочинають пісню: «Свят, свят, свят Господь Саваот, повне небо і земля слави Твоєї, осанна во вишніх. Благословен, хто йде в ім'я Господнє, осанна во вишніх». Іноді люди не розуміють, що означає слово «Саваот»? Це єврейське слово, що значить «Господь ангельських сил», «воїнів управитель». Слово «осанна» перекладається, як «слава на висотах». Сама пісня складається з двох частин: перша – це частина Старого Завіту, де пророк Ісая розповідає, що бачив небо і Бога на високому престолі, оточеного серафимами, які співають: «Свят, свят, свят Господь Саваот, повне небо і земля слави Твоєї…» (Іс.6,3). До цієї частини серафимської пісні додають другу частину з Нового Завіту, яку співали єврейські діти Ісусові під час в'їзду в Єрусалим: «…осанна на висотах. Благословен, хто йде в ім'я Господнє, осанна на висотах». Поєднуючи дві частини пісні, ми немовби разом від імені земної і небесної Церкви, від світу ангелів і людей, прославляємо Бога, а також це показує, що літургія поєднує два світи у служінні Богові – ангельський і людський, як і дві частини Святого Писання, Старий і Новий Завіт. Таке поєднання вказує на те, що для Бога немає нічого неможливого, що він може поєднувати взаємні протилежності, як і час підвладний Йому, а на Нього впливу немає.

«Вгорі серафими співають трисвяту пісню, а тут на землі співає многота людей, – говорить святий Іван Золотоустий (бесіда 1), – разом веселяться і прославляють небесні і земні; разом торжествують і благо дарять, і єдиний радісний лик у всіх». Далі Святий запитує: «То чий голос лунає, чи серафимський?» І сам пояснює, що «лунають обидва голоси на вічну прославу Христа, що царює і на землі, як і в небі, поєднавши все воєдино». За давніх часів ця пісня співалась тільки на небі, але з воплоченням Христовим (коли Син Божий став людиною, але при цьому не перестав бути Богом) вона перемістилась на землю разом з Ним. ■

(далі буде)

СВЯТА ТАЙНА ЄЛЕОПОМАЗАННЯ

Підготував о. Герман Ничак, ЧСВВ

Свята тайна Єлеопомазання, як і тайна Покаяння (Сповіді) належить до Таїнств зцілення, тобто відновлення чи помноження освячуючої ласки в душі християнина.

Помазанням цим єлеєм від тілесної і душевної немочі

Ісус Христос установив тайну Єлеопомазання, доручивши апостолам зціляти хворих, як про це говорить Євангеліє від Матея: «Прикликавши своїх дванадцять учнів, Ісус дав їм владу над нечистими духами, щоб їх виганяли і лікували всяку хворобу й усяку неміч» (Мт.10,1;8). Євангелист Марко теж пише, що Ісус «покликав дванадцятьох і заходився їх посилати по двох, даючи їм владу над нечистими духами». Апостоли «вийшовши, проповідували покаяння, і виганяли численних бісів, а й намащували олією чимало хворих та оздоровлювали» (пор. Мр.6,7-13).

Апостол Яків так пояснює потребу і користь тайни Єлеопомазання: «Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи вчинив, вони йому простяться» (Як.5,14-15).

Тайну Єлеопомазання можемо охарактеризувати такими словами – це Тайна Нового Завіту, в якій хвора особа через намащення святою оливою і завдяки молитві священика отримує освячуючу ласку до спасіння душі, а також деколи й здоров'я тіла.

Тайна Єлеопомазання в перших віках християнства

До VI ст. немає жодної згадки, щоб цю святу Тайну вділяли виключно тим, хто вмирає. У перших століттях, коли було відомо, що хтось має понести мучеництво за віру в Христа, вділяли святу Тайну Євхаристії, тому той, хто приймав Євхаристію мав бути в стані освячуючої ласки. Святий Іриней Ліонський каже, що Єлеопомазання вділяли хворим в подвійний спосіб: через споживання освяченої олії і намащення тіла. Від V ст. маємо записано, що Єлеопомазання уділяли священики, і також самі вірні. В перших століттях Тайну Єлеопомазання вділяли хворим для зміцнення у хворобі і поєднання з жертвою Христа.

Починаючи від VI ст. до обряду святої Тайни Єлеопомазання почали додавати поганські практики. Тому в церковних приписах почали зазначати, що Єлеопомазання мають уділяти разом з Євхаристією священики, а не миряни. Від того часу також з'являється ще одна вагома підстава

для цього – відпущення гріхів у тайні Сповіді.

Починаючи від VIII ст. виразно вказується, що намащення олією мають робити виключно священики для того, щоб вділити хворим освячуючу ласку через відпущення гріхів у Тайні Сповіді. Від того часу була започаткована практика, що вірні переважно під кінець життя приймали цю святу Тайну, бо священики мусили їздити до хворих, що не завжди було можливо зробити.

Петро Ломбард (XII ст.) називав цю святу Тайну останнім намащенням, тобто намащенням перед смертю, що спричинило не зовсім відповідне розуміння Тайни Єлеопомазання, як це велів Ісус Христос своїм апостолам, яким сказав зціляти хворих. Про вмираючих же взагалі не згадувалося. Згодом, Тридентійський Собор назвав Єлеопомазання святою Тайною вмираючих, що теж не відповідало започаткованому значенню цієї Тайни, як про це читаємо у Євангеліях.

Згодом це невластиве пояснення тайни Єлеопомазання було виправлене, зокрема Другий Ватиканський Собор в конституції «Світло народів» (Lumen Gentium) вказує на святу Тайну Єлеопомазання як на чинник, який будує Церкву, оскільки в церковному вимірі вона має таке значення: це свідома участь хворих через поєднання їх терпіння з терпіннями Ісуса Христа для добра цілої Церкви (пор. Рим.8,17; Кол.1,24; 1Пт.3,14).

Обряд та обставини уділення Єлеопомазання

Катехизм УГКЦ, подаючи обряд Єлеопомазання, зазначає, що цю Тайну традиційно вділяють, чи вділяли декілька священиків (в давнину Єлеопомазання вділяли семеро священиків, від чого походить її інша назва – соборування).

Єлеопомазання здійснюється в Церкві, або вдома. Священик молиться над хворими, що виражає молитву всієї Церкви. Саме ця молитва є молитвою віри, яка приносить хворому спасіння через прощення гріхів у тайні Сповіді, яка часто вділяється перед Єлеопомазанням, якщо хвора людина при свідомості. Якщо ж ні, то вділяється непритомному, припускаючи, що той бажав би отримати цю Тайну, якби був при свідомості. Тут важливо зазначити, що вділяти Тайну Єлеопомазання потрібно людині, яка перебуває в стані освячуючої ласки, і для цього належить приступити до святої Тайни Сповіді, якщо для цього є потреба і якщо недужий у стані визнати свої гріхи.

Перед помазанням недужого, якщо потрібно, священик освячує миро, тобто олію. Після читання Апостола та Євангелія, яке «благовістить перемогу Христа над гріхом, недугою та смертю», слідує помазання недужого єлеєм. Помазуючи чоло, очі, ніздрі, вуха, уста, щоки, груди, руки і ноги хворого, «священик проказує урочисту благальну молитву до Бога Отця, у якій просить зцілити недужого «помазанням цим від тілесної і душевної немочі» й «оживотворити його благодаттю Христа, молитвами Богородиці і всіх святих» (Катехизм УГКЦ, 468).

Обряд тайни Єлеопомазання завершується тим, що священик кладе на голову недужого книгу Святого Євангелія. Це є знаком того, що сам Ісус Христос своєю рукою торкається голови недужого на знак оздоровлення і прощення гріхів. Після Таїнства Єлеопомазання недужий приймає Пресвяту Євхаристію – «лік безсмертя». Ті, що є присутніми при хворому протягом всього обряду святого Таїнства Єлеопомазання, моляться за нього, сповняючи таким чином слова апостола Якова: «Моліться один за одного, щоб вам видужа-

ти. Ревна молитва праведника має велику силу» (Як.5,16).

Духовні наслідки святої Тайни Єлеопомазання

Духовними плодами Тайни Єлеопомазання є передовсім оздоровлення душі, і, якщо цього бажає Господь, також тіла. Тому можемо сказати, що Єлеопомазання торкається цілої особи недужого, не тільки його душі, але й тіла, про що свідчать випадки зцілення від недуги після прийняття святої Тайни Єлеопомазання.

Через Єлеопомазання недужий отримує ласку Святого Духа, який допомагає людині осягнути спасіння, зміцнює довіру до Бога, завдяки чому християнин стає здатним надати сенс своїм терпінням і через це зберегти внутрішню рівновагу і спокій серед терпіння, чи під час недуги. Плодом дії Святого Духа в душі недужого, як ми вже бачили, є добро всієї Церкви Христової, яка освячується силою Духа Святого в усіх випадках життя. Сила Божої ласки підносить на дусі недужого й утверджує в добрій вірі серед випробувань.

Особливість святої Тайни Єлеопомазання ми можемо побачити, порівнявши її з Тайною Покаяння. У Тайні Покаяння ми свідомо беремо участь, визнаючи наші гріхи, натомість Тайна Єлеопомазання вділяється і тим людям, які є в стані визнати свої гріхи, і непритомним задля хвороби, які не можуть визнати свої гріхи, але припускається, що вони бажали б отримати цю Тайну, якби були при свідомості. У Требнику зазначено, що у випадку наближення смерті християнина священик може вділити недужому повний відпуст, поєднаний з розрішенням гріхів, подібно, як у Тайні Сповіді, особливо в тих випадках, коли недужий непритомний, або настільки слабкий, що не може ні пригадати, ані визнати гріхів.

Катехизм УГКЦ навчає про це так: «У Таїнстві Єлеопомазання недужий отримує за молитвою Церкви відпущення гріхів. Це Таїнство не замінює, однак, Таїнства Сповіді. Якщо єлеопомазаний, каючись, не мав можливості приступити до Таїнства Сповіді, то він отримує відпущення гріхів. Церква навчає, що Таїнство Єлеопомазання дає духовне зцілення, навіть якщо фізичне оздоровлення не супроводжує його» (467).

Обов'язок членів родини недужого, чи немічного задля старості, старатися про те, щоби він мав нагоду приступити до святої Тайни Єлеопомазання завжди, як тільки для цього виникає потреба, чи, на його прохання, і більше разів, оскільки Єлеопомазання можна приймати не один, а більше разів, особливо в часі важкої недуги.

Приймаючи Тайну Єлеопомазання в часі страждань і хвороб, християнин свідчить про свою віру в Христа і перемогу, якою Він переміг гріх і смерть. Цим здійснюються слова апостола Павла, який навчає, що «тим, які люблять Господа, усе співдіє на добро» (пор. Рм.8,28). Тому страждання й недуги, які переносить людина в ім'я Христа можуть мати велику духовну цінність, як про це каже апостол: «Тепер я радію стражданнями за вас і доповняю на моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його тіла, що ним є Церква» (Кл.1,24).

Віддаючи себе Богові в Тайні Єлеопомазання, недужий відкриває своє серце для Божої ласки, яка відновлює внутрішню цілість людини в часі недуги і цим запевнює її духовне зцілення та подальше духовне зростання у вірі, надії й любові. Це духовне зростання здійснюється силою Святого Духа, який є утішителем, власником духовних дарів і тим, хто дає правдиве життя в Ісусі Христі. ■

ГЕНЕРАЛЬНА КАПІТУЛА ОБРАЛА ПРОТОАРХИМАНДРИТА ТА ЙОГО РАДНИКІВ

Головна управа: о. Маврикій Попадюк, ЧСВВ, о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, о. Генезій Віомар, ЧСВВ, о. Єфрем Кончак, ЧСВВ, о. Стефан Стареправо, ЧСВВ

о. Франціск ОНИСЬКО, ЧСВВ
Асистент Секретаря Генеральної Капітули

10 липня Генеральна Капітула, до якої входять ченці-делегати з десяти Провінцій Чину, обрала Протоархимандрита, Генерального Вікарія та Головних Радників Василіянського Чину Святого Йосафата.

Протоархимандритом Василіянського Чину обрано о. Ґенезія Віомара, ЧСВВ, який до цього часу був Протоігуменом Василіянської Провінції у Бразилії.

Отець Ґенезій прийняв вибір Капітули та після складення приписаної Статутом присяги перейняв головування на Капітулі. Протоархимандрит представляє Чин перед Вселенською Церквою і суспільством, є законним представником Чину і має владу управління у внутрішній та зовнішній сферах щодо всіх ченців і всього, що стосується духовного та організаційного управління всіх Провінцій і чернечих Осідків Чину, згідно з нормами загального права і Статуту Василіянського Чину. Обравши нового Протоархимандрита, Генеральна Капітула здійснила важливий вибір для Василіянського Чину і просила у Господа Бога для новообраного Настоятеля всіх потрібних в його служінні ласк. Потім було обрано Головних Радників: отців Йоанікія Чверенчука, Єфрема Кончака, Маврикія Попадюка та Степана Стареправо. З-поміж Радників обрано Генерального Вікарія – о. Йоанікія Чверенчука. Головні Радники становлять Раду Протоархимандрита, проживають у Римі й у справах, які стосуються керівництва Чину, підпорядковуються виключно Протоархимандриту. Перш, ніж приймати визначні рішення у справах Чину, Протоархимандрит – як це приписує Статут ЧСВВ – радиться або просить згоди у своєї Ради. Головні Радники займають важливу і відповідальну роль у здійсненні керівництва Василіянським Чином.

Генеральна Капітула складає подяку насамперед Господу Богу за провід Святого Духа в обранні важливих урядників у Василіянському Чині, а також усім ченцям Чину за молитви в намірі якнайкращого проведення Капітули. ■

НОВИЙ ЕКЗАРХ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ ФРАНЦІЇ

21 липня 2012 р. у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Венедикт XVI прийняв зречення з уряду преосвященного владики Михаїла Гринчишина, ЧНІ, Апостольського Екзарха для українців греко-католиків у Франції. Його наступником Папа призначив всечесного о. Бориса Ґудзяка, дотеперішнього Ректора Українського Католицького Університету.

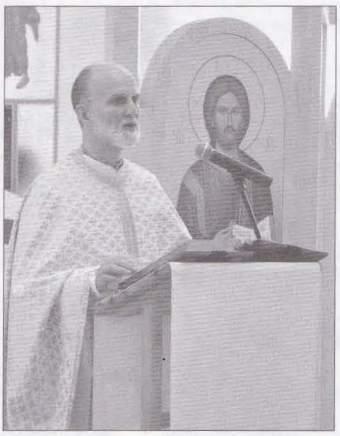

Владика Борис Ґудзяк

Апостольський Екзархат у Франції утворений 22 Владика Борис Ґудзяк народився 24 листопада 1960 року в місті Сіракюз у США, в сім'ї українських емігрантів із Львівщини. Освіту здобував в Сиракузькому Університеті та в Римі у Папському Урбаніянському Університеті та Східному Інституті. У 1992 році Борис Ґудзяк прибув до Львова, де став засновником Інституту Історії Церкви, який очолював до 2002 року. 1993 року Блаженніший Мирослав Іван Любачівський призначив його головою комісії з відновлення Львівської Богословської Академії, в якій він був Віцеректором від 1995 року, а від 2000 року – Ректором. На основі академії у 2002 році засновано Український Католицький Університет, а першим ректором обрано о. Бориса Ґудзяка, який в 1998 році прийняв ієрейські свячення. Владика – автор численних наукових праць і публікацій.■

За матеріалами департаменту інформації УГКЦ

ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО РЕКТОРА ВІФБС

24 липня 2012 року у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й.В. Рутського у Брюховичах відбулося представлення нового ректора – о. Йосафата Хаймика, ЧСВВ.

Нового ректора семінарії представив о. протоігумен Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. Також отець Протоігумен подякував попередньому ректорові о. Роберту Лисейку, ЧСВВ за його працю та вагомий внесок у розвиток навчального закладу.

Опісля до присутніх звернувся новий ректор. Отець Йосафат склав подяку Протоігумену за довіру та покладені на нього обов'язки, які пообіцяв виконувати сумлінно для добра семінарії, Чину та Церкви. Відтак був представлений новий віце-ректор о. Йоан Школик, ЧСВВ.■

Ректор ВІФБС ім. Й.В. Рутського у Брюховичах – о. Йосафат Хаймик, ЧСВВ

ВІЧНІ ОБІТИ: ВАСИЛІЯНИ В ГОСТЯХ У ВАСИЛІЯНОК

Віддання себе на цілковиту службу Богові

о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

11 серпня в церкві Пресвятого Серця Христового при монастирі Сестер Василіянок в Івано-Франківську четверо братів-василіян склали Богові професію довічних чернечих обітів у Василіянському Чині.

За присутності чернечої братії, запрошених родичів і друзів брати Степан Дубан, Роман Мельник, Амвросій Козак та Захарія Вінтоняк, поклавши руку на Євангеліє, урочисто зобов'язалися аж до смерті дотримуватись чистоти, послуху, убожества і зберігати вірність Папі Римському, перебуваючи в Чині Святого Василія Великого. Урочистість очолив Генеральний Вікарій Василіянського Чину о. Йоанікій Чверенчук. З ним співслужили священики-василіяни зі Львова, Брюхович, Бучача, Івано-Франківська, Чорткова, Луцька, Погоні, Крехова, а також о. Василь Козак, батько бр. Амвросія. Молитовно новопрофесів під час Літургії супроводжували численні співбрати, сестри Василіянки, Мироносиці, Служебниці, Йосафатки.

У проповіді о. Йоанікій наголосив на важливості й величі монашої посвяти, віддання себе на цілковиту службу Богові та ближнім. Після Літургії о. Йосафат Хаймик, ректор василіянської семінарії в Брюховичах, подякував усім, хто доклався до організації й проведення чернечого свята, зокрема сестрам Василіянкам, які гостинно прийняли василіян у своєму храмі. Бр. Роман Мельник подякував усім, хто був поруч на шляху до складення вічних обітів. ■

ОБІТИ У КРЕХІВСЬКІЙ ОБИТЕЛІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У Празник Преображення Господнього, 19 серпня 2012 року Божого у Крехівському василіянському монастирі святого Миколая шість братів-новиків – Домінік Костак, Піо Павлик, Августин Нікітюк, Йосиф Баранецький, Роман Якимець та Борис-Ярослав Процик – склали перші тимчасові обіти. Перед тим вони відбули реколекції під проводом о. Йосафата Хаймика, ЧСВВ, Ректора ВІФБС ім. Й. В. Рутського, під час яких роздумували про монаше покликання та служіння, а особливо про обіти убожества, чистоти і послуху.

Урочисту Божественну Літургію очолив ігумен монастиря о. Атанасій Євуш, ЧСВВ. З ним співслужили отці Єфрем Кончак, Головний Радник та Секретар, Йоан Лубів, маґістр новиків, Іван Логай, помічник маґістра, Йосафат Коваль, Пантелеймон Трофімов, Дам'ян Дудка, Іннокентій Меша та Роман Малькевич.

Після того, як брати зачитали заяву про складення обітів убожества, чистоти та послуху, о. ігумен вручив їм монаший пояс та запалену свічку і привітав із складенням перших тимчасових обітів. Під час проповіді о. Дам'ян Дудка наголосив на значенні Празника Преображення Господнього, яке тісно пов'язується із сьогоднішнім складенням обітів. Подібно як Христос переобразився на горі Тавор, так має переобразитися кожна людина, а особливо богопосвячені особи, щоб своїм життям свідчити народові Божому живого Бога.

По закінченні Служби Божої о. Атанасій подякував Богові за дар покликання до монашого життя наших братів, привітав їх із цим святом та заохотив до ревного та вірного зберігання обітів, а також подякував батькам, рідним та знайомим. Зі словами вдячності Богові та батькам новомонахів звернувся о. маґістр Йоан. Він привітав братів із сьогоднішнім святом та побажав завжди бути вірними Богові. Від імені новомонахів зі словами подяки звернувся бр. Піо Павлик, ЧСВВ, який найперше подякував Богові за дар життя і покликання до монашого життя, опісля батькам за виховання і за те, що благословили їх на служіння Богові. Особливо подякував о. Протоігумену Пантелеймону Саламасі, який прийняв їх до монастиря ще як магістр новіціяту, бо з його допомогою вони робили перші кроки в монастирі. Зі словами вдячності брат Піо звернувся до всіх отців та братів монастиря. ■

Перші тимчасові обіти у Василіянському Чині

ОБЛЕЧИНИ В ЧЕРВОНОГРАДІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

22 липня 2012 року в Червоноградському василіянському монастирі святого Юрія відбулися чернечі облечини двох братів василіян: Маркіяна Миколи Яцековського та Володимира Романа Буця. Урочисту Службу Божу очолили о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, Протоігумен Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні, та о. Гавриїл Габер, ЧСВВ, Протоігумен Василіянської Провінції в Канаді, співслужили о. Атаназій Євуш, ЧСВВ, ігумен Крехівського монастиря, о. Йоан Лубів, ЧСВВ, маґістр новіціяту та інші священики.

Під час літургії на Малому вході кандидати перед іконостасом зробили три доземні поклони, а тоді клякнули й зачитали заяву про бажання розпочати новіціят. Після цього відбувся обряд постриження, під час якого вони отримали монаше ім'я, Маркіян і Володимир, монашу одежу, вервицю та ручний хрест.

Під час проповіді о. Протоігумен наголосив на важливості монашого покликання та служіння богопосвячених осіб у Церкві, бо саме вони мають нести Боже світло людям, допомагати їм духовно прозрівати. Отець Пантелеймон подякував батькам за виховання своїх синів і за те, що подарували їх на служіння Богові та Церкві.

Наприкінці богослужіння до слова запросили брата Володимира. Він подякував Богові за дар життя і покликання, а також батькам, друзям та знайомим. Вкінці новооблечених привітав ігумен Червоноградського монастиря о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ. ■

ОБЛЕЧИНИ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

1 серпня 2012 року, в день празника Преподобної Макрини, сестри святого Василія Великого, в монастирському храмі Святого Онуфрія у Львові блаженніший Святослав Шевчук, Глава УГКЦ здійснив обряд монашого постригу та облечин сестер василіянок.

У проповіді Блаженніший зазначив, що ми є гілками на істинній лозі, якою є сам Ісус Христос, тому кожен із нас повинен

бути робітником у винограднику й не занедбувати своє життя, плекаючи плоди, яких очікує від нас наш Спаситель. Адже кожного з нас Господь кличе до святості й християнської досконалості, незалежно від того, у який момент життя ми почули той заклик. Від імені УГКЦ він привітав сестер, зазначаючи, що для нього є великим даром Божим те, що через його руки Господь вводить їх на аскетичну дорогу християнської досконалості: «Ви ті, хто показує справжній орієнтир у мінливому житейському морі. Дякую за те, що ви відгукнулися, кожна у свій час, на поклик Христовий і увійшли в цей виноградник». Крім того, очільник УГКЦ звернувся й до батьків новооблечених сестер: «Тільки в добрій християнській родині, де батьки моляться, дитина може почути голос Божий, який кличе її до християнського життя». Протоігуменя мати Миколая Ромах, ЧСВВ, подякувавши Главі УГКЦ за здійснення обряду монашого постригу, звернулася до батьків сестер, кажучи: «Не сумуйте за вашими донями, адже вони обрали гарну дорогу, яка веде до щасливої вічності». ■

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

ЮВІЛЕЙ НА ГОШІВСЬКІЙ ЯСНІЙ ГОРІ

У неділю, 5 серпня в Гошівському монастирі відзначили 275 річницю перенесення чудотворної ікони Матері Божої на Ясну Гору. Ювілейні святкування очолили архиєпископ і митрополит Івано-Франківський кир Володимир Війтишин, Апостольський Нунцій в Україні архиєпископ Томас Едвард Галліксон та Стрийської єпископ кир Тарас Сеньків.

Святу Літургію з митрополитом співслужили отці: Генеральний консультор і вікарій Йоанікій Чверенчук, Протоігумен Закарпатської Провінції св. Миколая Павло Райчинець, Провінційний вікарій Василій Тучапець, ректор Василіянського інституту Йосафат Хаймик, ігумен Жовківського монастиря Веніямин Чернега, ігумен Червоноградський Ігнатій Москалюк, ігумен Дрогобицький Павло Ясиновський, ігумен Івано-Франківський Йосафат Фітель, ігумен Херсонський Макарій Ленів, ігумен Боронявський Тарас Іванина, Павло Федусів із Званівки на Донеччині, священики Івано-Франківської єпархії. Також були професори і студенти Василіянського Інституту в Брюховичах, сестри Пресвятої Родини, сестри Василіянки з Івано-Франківська. За різними оцінками, на свято прибуло біля 25 тисяч прочан. Серед почесних гостей були голова Івано-Франківської облдержадміністрації Михайло Вишиванюк зі своїми заступниками.

Після Божественної Літургії урочисто освятили ювілейний дзвін. Святкування завершив концерт дзвонів. ■

За матеріалами www.osbm.in.ua

ЛАНІВЕЦЬКА ВАСИЛІЯНСЬКА ЧЕРНЕЧА ОБИТЕЛЬ СВ. АРХАНГЕЛА МИХАЇЛА

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ

Перша письмова згадка про Ланівці датується 1570 роком. В селі є такі культові споруди: церква святого Архангела Михаїла з 1785 року, капличка Положення ризи Пресвятої Богородиці (поч. XIX ст.). В місцевості Козаччина в 1728-1815 роках була своя церква Вознесіння Христового, з якої тепер немає і сліду. В місцевості Тулині наприкінці XVII – другій половині XVIII ст. знаходилася василіянська чернеча обитель святого Архангела Михаїла.

Декілька сотень років тому Галицьке Поділля було вкрите густою мережею василіянських монастирів. Тут функціонувало 16 чернечих обителей. Деякі з них відомі й існують до сьогоднішнього дня – Бучацький, Улашківський та Струсівський василіянські монастирі. Інші, на жаль, з плином часу призабуті: Теребовлянський, Чортківський, Буцнівський, Більче-Золотецький (Монастирок), Михайлівський, Королівський, Ланівецький.

Із різноманітних джерел відомо, що історія Ланівецької василіянської обителі святого Архангела Михаїла, яка знаходилася в місцевості Тулин, сягає кінця XVII ст. Це був дуже складний час, коли, скориставшись послабленням, а потім занепадом української державності, сусідні з Україною держави захопили наші землі і поділили їх між собою. Галицьке Поділля і Надзбруччя опинилися під владою Речі Посполитої. Місцеве українське населення зазнавало не тільки жорстокого національного і релігійного гноблення зі сторони польської шляхти, але й дуже потерпало від численних набігів татарських орд. Землі між Збручем, Серетом та Дністром були багато разів украй спустошені. Село Ланівці та його околиці також не раз зазнавали значного спустошення. Особливо Галицьке Поділля і Надзбруччя потерпло в час набігів на край татарської орди з Буджаку.

Протягом 27 років більша частина Галицького Поділля, відповідно до умов Бучацького договору, була під окупацією Османської (Турецької) імперії. Збереглися документи, що засвідчують акти вандалізму бусурман. Будь-які християнські культові споруди – церкви, костели, каплички татари чи турки знищували, християнські цвинтарі плюндрували. З часом вцілілі жителі населених пунктів краю на місці спалених церков, капличок чи монастирів, якщо була така можливість, ставили нові церкви, а якщо ні – то лише кам'яний хрест.

В жорстокі часи татаро-турецького лихоліття Ланівецький монастир був повністю знищений. Та з Божої ласки чернече життя в цій обителі знову й знову відроджувалося. Сюди, протоптуючи стежки-дороги, йшли вцілілі богомільні жителі краю і мандрівні ченці.

Доленосну роль у відродженні Ланівецької чернечої обителі завжди відігравали ченці з Улашківського василіянського монастиря. Активне чернече життя в Ланівецькій обителі знову завирувало лише на початку XVIII ст. Тривалий час василіянський монастир на околиці Ланівців був, як зазначається в історичних документах, «без права», тобто не мав фундаційної грамоти. Вона, швидше за все, була знищена в часи турецького панування. Певний час монастир утримувало братство Ланівецької парафіяльної церкви святого Михаїла.

Значний розвій Ланівецької василіянської чернечої обителі припадає на 20-80 роки XVIII ст. Обширні відомості про монастир подає «ревізія» чернечих обителей Львівської єпархії, проведена за дорученням тодішнього єпископа Атанасія Шептицького у 1742 р. і каталоги василіянських монастирів за 1754 та 1777 роки, акти дієцезії Кам'янецької за 1731 рік. Багато цікавих даних про нього можна знайти у монографії о. Михайла Ваврика «Нарис розвитку і стану Василіянського Чину XVII-XXст.», а також у фундаментальній науковій праці «Нариси Василіянського Чину святого Йосафата». Ось про що там йде мова: «...Монастир Ланівецький (на околиці села в місцевості під назвою Тулин) без жодного фундушу (забезпечення авт.) належить до Кам'янецької дієцезії, утримується коштом братства церкви Лановецької. Намісником (настоятелем авт.) там отець Корнилій один, до часу. Аж в 1730 р. монастир дістав підтвердження своїх прав від дружини гетьмана коронного і Белзького воєводи – Людвики Ржевуської. Відповідно до цієї підтверджувальної грамоти, Лановецький монастир відновлював свої втрачені права і привілеї...».

До цього Людвику Ржевуську спонукало те, що в монастирській церковиці св. Михаїла, побудованій, можливо, ченцями і селянами ще на початку XVIII ст., коли ця обитель була в черговий раз відроджена монахами Улашківского василіянського монастиря, появилася святиня – чудотворна ікона Пресвятої Богородиці. Про факт наявності у Ланівецькому василіянському монастирі чудотворної ікони Пресвятої Богородиці засвідчує укладений о. Григорієм Лужницьким «Словник чудотворних ікон України» (стор. 172).

З часом Ланівецька чернеча обитель стала значним місійним осередком пожвавленої василіянської діяльності в Галицькому Поділлі у XVIII ст., в час «золотої доби» Василіянського Чину.

Монастир до 1744 р. підпорядковувався Улашківській василіянській обителі. Надалі Ланівецька чернеча обитель перебувала під юрисдикцією Камянець-Подільського василіянського монастиря св. Тройці. Але через деякий час монастир знову набув самостійного статусу. Відновлення втрачених прав і привілеїв призвело до збільшення чисельності монахів Ланівецького монастиря. Із каталогу василіянських монастирів за 1754 рік довідуємося, що ігуменом у Ланівцях був о. Пахомій Гушинський, а ченцями – отці Амбросій Кортенієвич та Інокентій Яновський. За каталогом василіянських монастирів 1777 року тут уже перебувало 6 монахів. Ігуменом монастиря тоді був о. Гервасій Завайкевич. Монахи-василіяни вели велику душпастирську і просвітницьку працю серед населення краю. Як засвідчують історичні джерела, тут була чимала монастирська книгозбірня, яку передали у 1783 році до Більче-Золотецької обителі.

У 1739 році Ланівецький монастир старанням єпископа Йосифа Шумлянського прийшов до з'єднання із Апостольським Престолом. Із того ж року монастир входив до Руської Конгрегації Покрови Пресвятої Богородиці Василіянського Чину. Пізніше, від 1743 року, обитель входила до Руської Провінції Чину св. Василія Великого. Але вже із 1780 року Ланівецький монастир став належати до Галицької Провінції Руського Чину св. Василія Великого.

Ланівецьку чернечу обитель було ліквідовано у 1783 році під час проведення в Австро-Угорщині реформ цісарем Йосифом II. Спочатку монастир було прилучено до Улашківського, а згодом – до Більче-Золотецького, що знаходився у місцевості Голгота-Кальварія в Монастирку. Сюди ж було урочисто, як про це засвідчує «Словник чудотворних ікон України» перенесено чудотворну ікону Пресвятої Богородиці.

На все Божа воля. Жителі Борщівського краю пам'ятають про духовні корені свого

народу. В пам'яті селян Тулина і Ланівців з покоління в покоління передавався переказ про давню василіянську чернечу обитель святого Архангела Михаїла. І тому на її місці встановлено пропам'ятний хрест, завдяки ініціативі та старанням Томпальського Р.Л. і допомозі добрих людей – головного лісничого Скала-Подільського лісництва Гайовського Володимира Івановича; родини Соколів із с. Козаччина – Богданни та Євгена з їх синів Віктора і Бориса; теслярів Мандзюка Богдана, Крайдуба Івана, приватного підприємця із Борщева Приступи В'ячеслава. У 2008 році на хрестопоклінну неділю хрест посвятив ієромонах Йосиф Будай, ЧСВВ, тодішній ігумен Кам'янець-Подільського василіянського монастиря Святої Тройці. ■

ЛАНІВЕЦЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ (початок XIX ст.)

Капличка Положення ризи Пресвятої Богородиці знаходиться в тій місцевості села Ланівці, яка має назву Підгора. Побудована вона на початку XIX ст. коштом і стараннями Богдана Личака. В цій капличці знаходиться чудотворна ікона Пресвятої Богородиці.

Ланівецька Чудотворна Ікона Пресвятої Богородиці

Народний переказ розповідає, що у сні чоловікові з'явилася Пречиста Діва Марія і сказала поставити над джерелом власним коштом капличку. Заклопотаний господарськими справами і всякими негараздами, він якось і призабув про цей сон. Та одного разу, коли привів коней на водопій, неподалік від його хати прямо із-під землі било джерельце, то коні клякли. Яким було його здивування, коли він побачив на дні невеликої заплави, яку творив струмок, що брав початок із цього джерельця, зображення Пресвятої Богородиці так, як вона з'явилася йому у сні.

Вражений об'явленням, Личак Богдан разом із синами над джерелом спорудив маленьку капличку і покрив її гонтою. Перебуваючи на прощі в Зарваниці, він придбав для каплички ікону Пресвятої Богородиці, замовивши її у монахів-ізографів. На його прохання образ Пресвятої Богородиці було зображено саме так, як він бачив Її у сні. Ікона намальована на взірець Остробрамської традиції, пошанування якої сягають XV ст. (Про походження Остробрамської ікони існує декілька переказів. Найбільш прийнятний з них свідчить, що образ привіз із Корсуня (Херсонеса) до Вільна (Вільнюса) великий Литовський князь Ольгерд Гедимінович. Згодом, у 1431 році, її було передано в дар Свято-Троїцькому храму в Вільно. З кінця XV ст. ікона знаходилася у частині Вільно, яка називалася Острою, або Руською, де були збудовані нові

ворота (брама) з вежею і каплицею. Сюди й було перенесено ікону, що стала називатися Остробрамською. Чудотворний образ Віленської (Остробрамської) Богоматері шанують католики і православні).

До речі, металева пластина, на якій намальовано ікону, і досі ніде анітрішки не поржавіла. Хоча в капличці дуже волого тому, що прямо під підлогою б'є джерело.

Також Мати Божа йому у сні особливо наголосила на тому, що вода із цього джерела буде цілющою – помічною хворим на різні недуги. А ще запам'яталися Богданові і такі Її слова: якщо буде в краю посуха чи йтимуть тривалі проливні дощі, то необхідно прийти до каплички, дбайливо прибрати її, навести навколо неї і джерела лад. Тоді, відповідно стану погоди, або дощ піде, або дощ припиниться і стане сухо. За всю майже двохсотлітню історію чудотворної ікони селяни не один раз пересвідчилися в цьому.

А ще народний переказ твердить, що Пресвята Богородиця наголосила на потребі злагоди віруючих: джерело буде повноводним, якщо в громаді буде мир і спокій, інакше вода пропаде. І дійсно, як тільки в громаді села Ланівці сталося міжконфесійне непорозуміння – вода із джерела на тривалий час зникла, як тільки дійшли згоди – вода одразу ж з'явилася.

Мати Божа, як твердять у своїх оповідях старожили, також заповіла Личаку ніколи не закривати капличку, щоб вона завжди була відчинена для всіх віруючих, щоб будь-хто і будь-коли міг прийти до Неї за духовною поміччю й опікою…

Упродовж майже півтори сотні років на свято Положення ризи Пресвятої Богородиці в селі Ланівці, як свідчать старожили і народні перекази, відбувалися величні відпусти. У час радянського комуністичного режиму капличку місцева районна компартійна влада офіційно закрила, однак, двері до неї ніколи не були замкненими. В роки радянської атеїстичної влади спроби місцевих партактивістів закрити чи знищити капличку, або забрати ікону завжди закінчувалися невдачами. Селяни всіляко боронили капличку з іконою. Ікона Пресвятої Богородиці постійно, незважаючи на загрозу бути викраденою чи знищеною, знаходилася в капличці. Сюди, хто потайки, хто відкрито, не криючись, приходили ті, які потребували духовної помочі й опіки Пресвятої Богородиці. Приходили, щоби в щирих, з вірою і надією, молитвах до Матері Божої, випросити в Господа Бога для себе чи рідних і близьких Божої ласки і благодаті.

У 2004-2011 роках силами громади села, представників різних конфесій проведено капітальний ремонт каплички. Також проведено значну пошукову роботу по історії Ланівецької чудотворної ікони, зібрано чимало свідчень про велелюдні відпусти на празник Положення ризи Пресвятої Богородиці, що вібувалися на Підгорі до 1946 року. З відродженням УГКЦ і відновленням релігійного життя в Ланівцях капличка на Підгорі набуває слави прочанського місця єпархіального значення. І сьогодні на відпуст у свято Положення ризи Пресвятої Богородиці на Підгору звідусіль приходять прочани, припадаючи до стіп Пресвятої Богородиці, благаючи в своїх молитвах Божу Матір різних ласк та здоров'я. 15 липня 2011 року вперше за багато десятиліть вимушеного перериву в Ланівцях, на Підгорі відбувся велелюдний відпуст за участю священиків і віруючих різних конфесій. Надіємося, що такі відпусти тепер відбуватимуться кожного року.

УВАГА! У числі 7-8 за 2012 рік допущено помилку: автором статті «Монастирок чернеча обитель» є **Володимир ГІЩИНСЬКИЙ.**

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ

Олена КОВАЛЬСЬКА

Продовження, початок у ч. 7-8.

Звіт про попередньо згадану археологічно-бібліографічну виставку в Ставропігійському інституті і каталог опубліковані Антоном Петрушевичем та Ісидором Шараневичем. Однак, для самої збірки ця виставка мала негативні наслідки – більше половини експонованих манускриптів, зокрема цінні списки Прологів, Кормчих книг з текстами правил Володимира Великого, київського митрополита Кирила та ін., до бібліотеки не повернулися, навіть після судових позовів. Така ж доля спіткала і деякі книги, позичені науковцями та політичними діячами, про що з сумом констатує історик о. Й. Скрутень, ЧСВВ. Попри такі сумні події, фонди бібліотеки і надалі мандрували виставками, у 1904 році у Буковину, позичались для написання праць, так твори Лодія професору Мірчуку у Берлін, а про повернення позичальники чемно забували.

Мало хто з дослідників звертає увагу на немаловажний факт, що монастирські бібліотеки у XIV-XVIII ст. виконали не лише одну з важливих ролей – поширення релігійної літератури, навіть якщо при них не існували скрипторії. А протягом багатьох століть виконували функцію зберігача живої мови, адже місцеві письмові пам'ятки є важливим джерелом до вивчення релігійного письма у кожному проміжку часу.

Онуфріївська бібліотека завше була зразком впорядкованості фондів. Для цього призначались особи які знались у книжковій та архівній справі. У відділі рукописів ЛННБ ім. В. Стефаника НАН України, у Ф.3 (Василіянський фонд) зберігаються документи та книги з ЛЦБОВ (львівська центральна бібліотека отців василіян – такий статус бібліотека отримала в 1909). Серед них зберігається щоденник бібліотеки василіян у Львові, ведений Модестом Пелихом у 1910-1918 роках. На жаль, цей щоденник зберігся фрагментарно.

Подамо найцікавіші записи щоденника:

■ **Перший аркуш щоденника:**

Денник
Бібліотеки оо. Василіян у Львові
Куплений дня 12. Мая 1910.

За ігумена вс. і пр. о. М. Лончини; а бібліотекаря бр. Модеста Пелеха.

(на зворотній стороні аркуша штамп бібліотеки)

В тій книзі записує ся всї придбання як бібліотеки, заміни, роботи коло порядкування книжок і т. п.

■ **Другий аркуш щоденника:**

На більшу славу і уподобаннє Боже.

– Дня 13. Мая – Від сего дня зачинає ся продовженє сего Денника.

Др. Щурат подарував 1 пр. Мартирольогіона.

– Дня 14. Розвішували артиклі в архіві і інші річи та повітворяв вікна для провітреня.

При кінці червня для нашої бібліотеки зробив одну заміну за деякі брошурки: старе писання латинського письма.

– Дня 23/6 1910 р. приїхав бр. Білик з Лаврова в ціли порядкуваня в бібліотеці.

– Дня 28/6 розпочав провіреня каталогу, котре тривало до 12/7. В тім часі вилучали ми дублікати, а їх місце заступали новими книжками. Дублїкати поділено між монастирі Лаврів, Кристинопіль, Крехів, а дещо призначено для Канади і Бразилії.

Подальша частина щоденника втрачена і розпочинається з 1916 року:

– 13. 03.1916 р. о. Протоігумен іменував ще одного бібліотекаря і архіваря о. Гліба Кинаха. ■

(Далі буде)

Місіонарчик

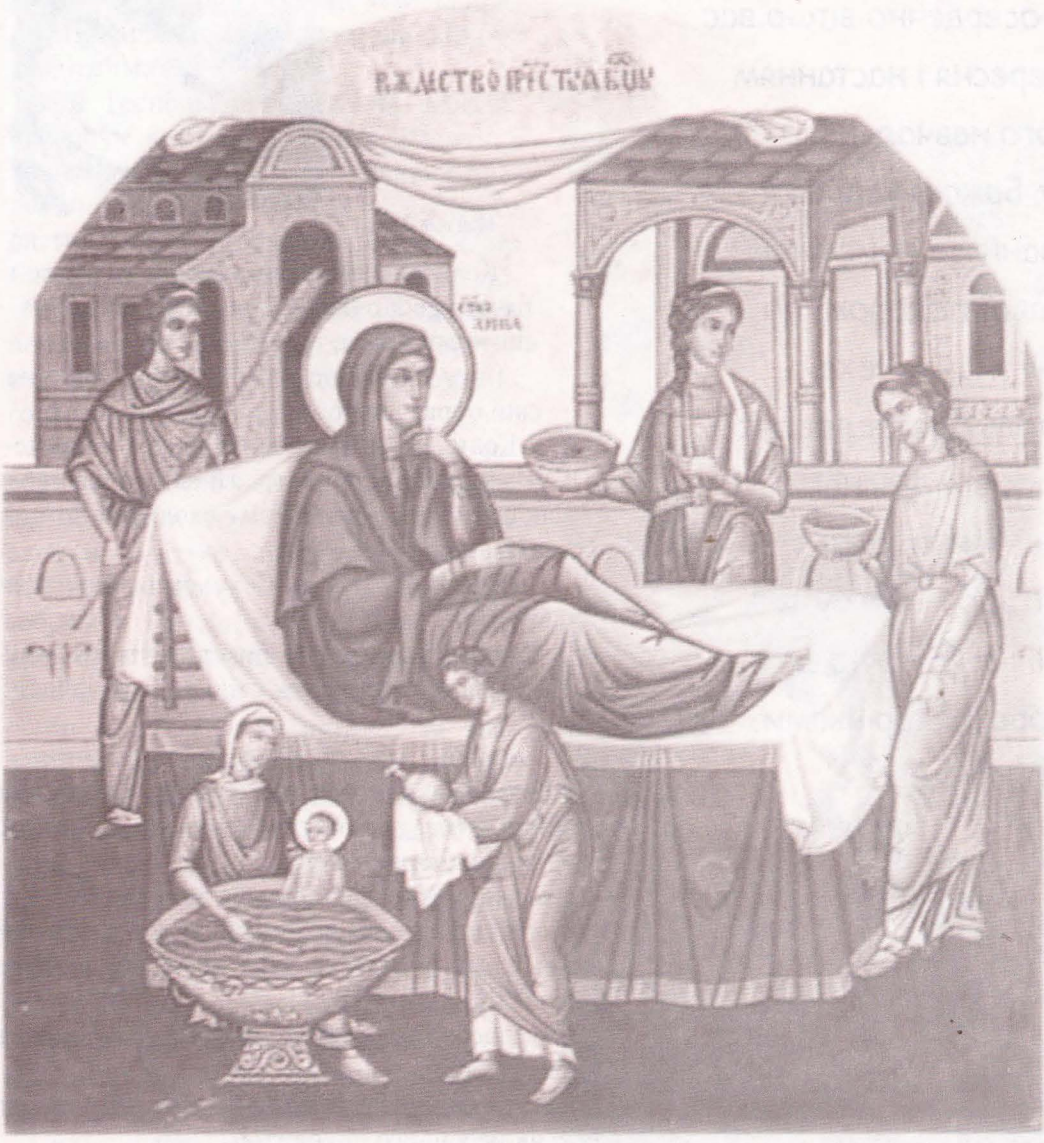

Тропар, глас 4: **РІЗДВО ТВОЄ, БОГОРОДИЦЕ ДІВО, РАДІСТЬ ЗВІСТИЛО ВСІЙ ВСЕЛЕННІЙ, З ТЕБЕ БО ЗАСЯЯЛО СОНЦЕ ПРАВДИ – ХРИСТОС БОГ НАШ. ВІН, РОЗРУШИВШИ КЛЯТВУ, ДАВ БЛАГОСЛОВЕННЯ І, УДАРЕМНИВШИ СМЕРТЬ, ДАРУВАВ НАМ ЖИТТЯ ВІЧНЕ.**

Слава Ісусу Христу!

Любі друзі!
Щиросердечно вітаю вас з 1 вересня і настанням нового навчального року. Бажаю успіхів у навчанні та приємної і цікавої подорожі по країні знань. Нехай Господь благословляє і надає вам наснаги до навчання. Радію щиро, що можу бути з вами і запрошую до подорожі сторінками Місіонарчикка...

ВАШ МІСІОНАРЧИК

ТОМУ ЩО Є БОГ

Мар'яна Фляк

Коли ти дивишся на себе в дзеркало і бачиш свої очка, носик, уста, – ти думаєш: чому я саме такий?

Тому що є Бог, який створив тебе на свій образ і подобу.

Коли вранці прокидаєшся, а ввечері знову лягаєш спати, ти запитуєш себе: як сонце знає, коли йому сходити? Чому є день і є ніч?

Тому що є Бог, який усьому призначив свій час.

Коли ти розглядаєш букет квітів, то дивуєшся: звідки у природи стільки барв і відтінків?

Тому що є Бог – найбільший художник.

Коли тебе обнімає тато і ніжно гладить по голівці мама, ти запитуєш себе: чому вони так сильно люблять мене?

Тому що є Бог – найбільша любов.

Коли ти дивишся, як люди допомагають одне одному, ти запитуєш себе: чому вони це роблять?

Тому що є Бог, який кожного з нас покликав творити добро.

Коли ти дивишся, як малює художник, то дивуєшся: як це у нього виходить?

Тому що є Бог, який кожному з нас дав особливий талант.

РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Йоаким і Анна довго сумували та плакали, що у них немає дітей. Одного разу у велике свято Йоаким приносив у Єрусалимському храмі жертву для Господа Бога; разом з Йоакимом – священником храму – і всі ізраїльтяни приносили свої дари в жертву Богу. Тодішній Первосвященик Іссахар не захотів прийняти дарів Йоакима, тому що він був бездітним.

Але Господь, що живе на небесах, бажаючи явитися на землі і жити з людьми, вибрав саме їх – святих праведників Йоакима й Анну, і дарував їм благодать свою: народити Дочку, через Яку буде дано спасіння для всього світу. Так Бог вподобав, щоб на початку новозавітної історії був створений нерукотворний храм – Пречиста, Преблагословенна Діва Марія.

Місцем, де народилася Преблагословенна Діва, було невелике місто на Галилейській землі – Назарет. Ця назва означає – квітуче, обгороджене, увінчане і таємне місце, і все це ясно передзображує Пресвяту Діву. Пам'ятаючи про свою обіцянку принести в дар Богові народжену дитину, батьки берегли Діву Марію як зіницю ока, знаючи, по-особливому одкровенню Божому, що Вона буде надією всього світу і оновленням людського єства. Тому вони виховували Її з такою ретельною обачністю, яка личила Тій, Яка мала бути Матір'ю нашого Спасителя. Вони любили її не тільки як дочку, так довго очікувану, але й шанували, як господиню свою, пам'ятаючи ангельські слова, сказані про неї, і передбачивши духом, що має над нею здійснитися.

Свято Різдва Пресвятої Богородиці наша свята Церква відзначає 21 вересня. В Честь цього свята названо багато храмів.

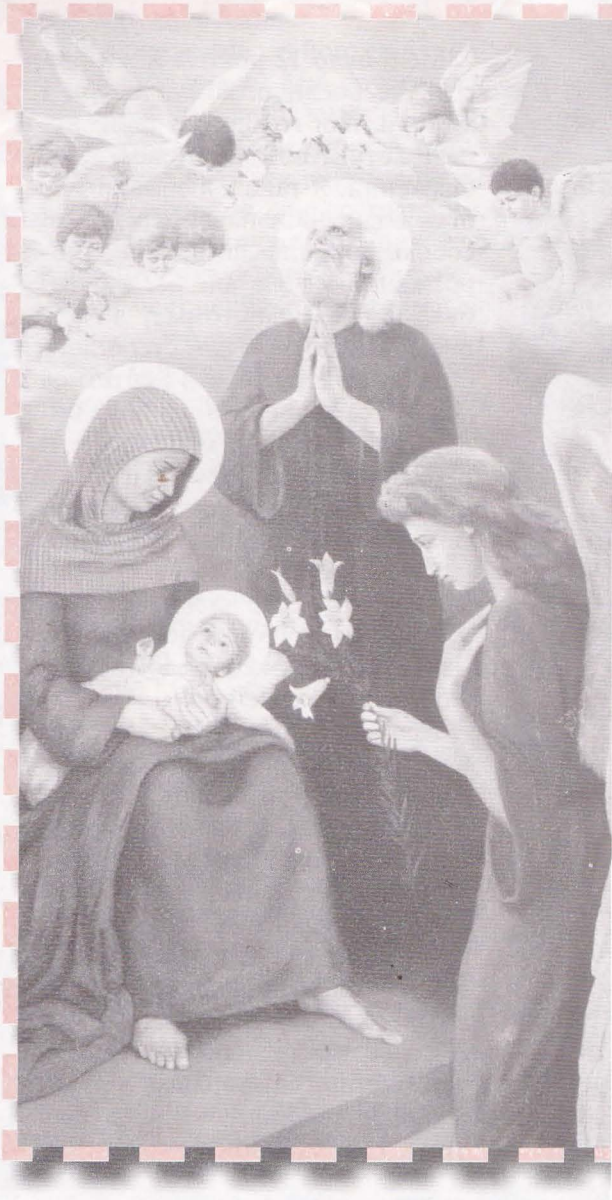

В мене є мама, яка хвилюється за мене

Мені було 12 років... Я жив на селі, де росли розкішні верби і хилили свої голови до ріки, неначе хотіли побачити своє відображення. Я також любив бігати біля води, ніби наввипередки зі собою. Розумів, що це моє відображення у воді, але все ж мені було цікаво. Одного разу я забіг дуже далеко, аж до сусіднього села. А вже смеркло і вертатися додому сам я боявся. Ні, я не боягуз, але просто не хотів блукати в темряві. Я сів коло центральної сільської криниці і чекав, що може хтось надійде і тоді я насмілюся заговорити. Може хтось візьме мене до себе на ніч, а зранку я б швиденько попри добре знану мені річку вернувся додому. Хоча я б і тут ніч пересидів.

Не знаю, скільки я сидів, але вже встиг добре змерзнути і зголодніти. А до криниці ніхто не приходив. Сам же встидався стукати до когось і просити про нічліг і харч. Очі мені вже злипалися, і я поступово задрімав. Раптом пробудився від світелка, яке приближалося. Я не міг добре роздивитися, хто наближається до мене. Аж десь через хвилю побачив, що це хлопчик із ліхтариком в руках і невеличкою торбинкою за плечима. Цей хлопчик помітив мене і радісно усміхнувся. Я не хотів подавати знаку, що зацікавився ним. Можливо, це гордість мені не дозволяла промовити щось до нього, але в душі я дуже хотів цього. Хлопчик був трішки вищий за мене, зі світлим волоссям і блискучими очима, які, здавалося, безневинно, безкорисливо люблять весь світ. Він до мене промовив перший: «Ти голодний? Звідки ти? Я маю з собою хліб, а воду ми дістанемо з криниці».

Мене здивувала його щирість, і моя гордістю кудись зникла. Підійшовши до криниці, я витягнув з неї відро води. А хлопчик поділився зі мною хлібом, який мав у своїй торбинці. Спочатку наша з ним розмова була небагатослівна. Я йому коротко розповів про свою пригоду. Він в той час дивися на мене зі співчуттям і з великим бажанням допомогти. А пізніше сказав: «Друже, я думаю, що тобі потрібно зараз вертатися додому, бо твоя матуся буде дуже хвилюватися за тебе. Я сирота і за мене ніхто не хвилюється, тому я можу провести тебе. В мене є світло, хліб, тому ти не будеш боятися темної дороги, не будеш голодний. Тим більше, нам обом буде веселіше».

Я дуже зрадів від його слів і зразу ж погодився. Ми спустилися до річки і пішли разом в напрямку мого села. Коли настала темна ніч і було чути, як виють вовки і гукають сови, я сильно злякався, але вдавав, що дуже сміливий. Але хлопчик відчув, що мені лячно і подав мені руку. Коли я тримався за нього, то почувався в безпеці і страх мій пропав. Коли ж ми наблизилися до села, то побачили постать коло річки. Ця постать була мені дуже знайома, але я ще не розпізнав, хто це. Людина також помітила нас і ніби впізнала, бо раптом дуже швидко почала бігти нам на зустріч. Так це ж моя мама! Коли я впізнав її, то також забув про все на світі і летів їй назустріч. Ми обнялися з мамою і я побачив на її очах сльози, але вона була усміхнена і цілувала мене. Вона переживала за мене, а я бавився в сміливця. Мама дала мені руку і ми пішли додому. Та раптом я згадав про хлопчика, але його вже не було, він напевно, повернувся до свого села. А я йому навіть не подякував за все, головне за його пораду. Я дуже хотів його побачити хоча б ще раз в житті, але ніяк не зустрічав його. Та завдяки йому, я завжди пам'ятаю, що в мене є мама, яка хвилюється за мене.

ГОЛУБ-ЦІЛИТЕЛЬ

Тарас ЛЕХМАН,
м. Червоноград.

Ох і невдало проїхав на велосипеді хлопчина Северко (Северин – повне ім'я). Після травми хребта переніс три операції і надовго опинився на лікарняному ліжку. Про відвідування школи довелося забути, перейшов на індивідуальне навчання.

На запитання: чи підніметься він і зможе самостійно ходити? – лікарі розводили руками.

– Головне, не втрачати надії, вірити у Всевишнього, – стверджували вони. – Дитячий організм усе може. Також важливо, щоб і Северко не втрачав надію, мав силу духу і сам намагався встати з ліжка.

Вже майже рік, як від нього не відходили то мама, то тато, то бабусі і дідусі. Навідувалися друзі, приходили вчителі для уроків-консультацій. Але в лікарняній палаті так самотньо...

Розрадою було, коли прилітав голуб, білий-білий, наче символ Святого Духа. Такого голуба він бачив тільки на іконі Пресвятої Трійці, яка

висіла на стіні перед ним, і Северко молився, щоб одужати. Ті, хто був з ним поруч, прочиняли віконце і підгодовували пташину скибками хліба. Полюбляв голуб поласувати шматочками котлетки чи ковбаски і вдячно воркотів. Час від часу залітав у палату.

Коли ж Северко залишався сам, голуб стукав дзьобом у шибку віконця, наче благально просив: «Відчини, я їсти хочу».

Хлопчина намагався піднятися, але спина не пускала, від різкого руху нестерпний біль проймав усе тіло.

Якось зайшов у лікарняну палату літній лікар-професор. Через довгі пишні вуса, які звисали ледь не до грудей, та ще й «оселедець» на голові Северко назвав його Гетьманом. Навіть зізнався про це лікарю. Той також не залишився в боргу, почав називати Северка Джурою.

«Хоч і боляче робить лікар, але він – добра і щира людина», – з'ясував для себе хлопчина.

Лікар побачив голуба і широко відчинив вікно. Птах залетів у палату і сів йому на плече.

– Це – наш голуб-прохач, – пояснив Гетьман. – І пацієнти, і лікарі постійно підгодовують його. Ось і звик. Бачу, що й у вас він не голодний.

Лікар обережно посадив голуба на долоню Северка, а хлопчина почастував його шматочками хліба. Вдячний голуб не те що заворкотів, а замуркотів, наче котик, і на знак подяки торкнувся дзьобом Северкового носика.

– Ти встанеш, обов'язково встанеш і нагодуєш пташину! Тільки вір! – не сказав, а наказав лікар.

У цей час Северкові здалося, що це не лікар, а голуб-Святий Дух так промовив до нього.

Минали дні, тижні... Крізь біль і сльози Северко, підтримуючись за штангу над ліжком, все вище і вище піднімався. Ось він вже може прочинити віконце, голуба нагодувати, але той чомусь не прилітає.

«Може він полетів когось іншого лікувати», – думав Северко.

Та все ж голуб прилетів, але не сам, а з подругою, такою ж білосніжною, як і він.

Хлопчина прочинив віконце. Птах залетів у палату, а подруга залишилась тупцювати на підвіконні, боялася залетіти. Голуб брав з руки Северка скибки хліба і подавав їх голубці, вилітаючи з палати. Аж коли вона наситилась, тоді почав їсти сам. Це повторювалося з дня у день.

Справи у хлопчини раптово пішли на краще, хоча попереду ще був тривалий реабілітаційний процес. Северко знову вчився ходити. Перші кроки робив, наче дитинча. А потім Гетьман водив його за руку. Одужанню раділи і голуб з голубкою. Інвалідний візок, який придбали батьки та добрі сусіди для Северка, передали лікарні. Але краще, щоб він нікому не знадобився! ■

ПОЕЗІЯ

Христина Ткачик 14 років
м. Судова Вишня

***

О, Матінко моя свята,
О, Небесна Царице,
Покровителько життя,
любов твоя нас зберегла,
Любов до нас і Твого Сина,
до Небесного Царя,
Який страждав за нас,
Який все бачить й любить нас.
Опікунко всіх дітей,
Ти нас завжди охороняй,
І від злого захищай.

***

За ці рядки і ці слова
За ці вірші і це життя,
За любов і за опіку,
За свій біль і свою втіху,
За рідних, близьких й дорогих
віддячую тобі, мій Господи.
За любов твою навіки
Я віддам усе життя,
Лиш би поруч був ти, Боже,
До кінця мого життя.

Місіонарчикова пошта

Слава Ісусу Христу!

Хочу щиро подякувати редакції журналу за цікаві конкурси в журналі, життєві історії. Дякую за те, що ви вже протягом багатьох років видаєте цей повчальний журнал. Бажаю вам натхнення, творчої наснаги і велику кількість читачів, які полюблять ваш журнал так само, як і я. Успіхів!

З повагою
ваша читачка
Христина Ткачик

Слава Ісусу Христу

Дорогий Місіонарчику, я нещодавно почала читати твій журнал. Мушу визнати, він дуже повчальний та цікавий. Мене звати Роган Юстина, мені 11 років. Я співаю у церковному хорі храму св. Юрія міста Яворова. Дуже-дуже-дуже люблю співати. Але ще більше читати «Місіонарчик». Всього тобі найкращого!!!

Твоя читачка
Роган Юстина, м. Яворів

Щиро дякую вам, любі читачі, за вашу любов і відданість. Радію, що можу приносити вам радість і знання, радіти вашими здобутками і вірністю Богові і Церкві. Нехай Господь благословляє вас своєю щедрою рукою. Чекаю на ваші листи…

УВАГА!

Конкурс на найкраще оповідання.

Продовжено до 30 жовтня.

Дорогий друже, якщо у твоєму житті трапилася цікава подія, і після неї ти дещо зрозумів чи чогось навчився, або просто це цікава і повчальна історія, то можеш поділитися нею з читачами Місіонарчика. Для цього напиши свою історію і надішли на адресу редакції:

79019 Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, Святоюнуфріївський монастир отців Василіян

Кращі оповідання будуть опубліковані на сторінках журналу, а їхні автори отримають призи. Отож, чекаю на ваші історії, які можна надсилати до 30 жовтня.

ВЕСЕЛИНКИ

А ДЕ Ж ЮРКО?

На уроці малювання вчителька запитала в Петька:
– Що це таке зображено на твоєму малюнку?
– Пустун Юрко, який впав з дерева.
– Дерево-то я бачу, а де ж Юрко?
– Він вдарився і побіг додому.

БУЛА ТАКА РОЗМОВА

– Миколко, ти подивися на свої черевики: один чорний, а другий коричневий. Невже ти не міг піти перевзутися?
– Я ходив... Але вдома також один чорний, а другий коричневий.

СКІЛЬКИ ЖИВЕ ЧЕРЕПАХА

Маленький син приніс додому черепаху.
– Навіщо вона тобі? – запитала мама.
– Хочу перевірити, чи й справді черепахи живуть двісті років.

НЕСЛУХНЯНА ДІВЧИНКА

– Маринко, – каже мама, – ти дуже неслухняна дівчинка. Я геть вся посивіла через тебе, бачиш?
– Але ж і ти, мамуню, була неслухняною. Ондечки, яке сиве волосся у нашої бабусі.

ЧАЙНВОРД «ЛІТЕРА А»

(Усі слова починаються і закінчуються літерою А)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

1. Ручка для писання, в якій чорнило до пера подається автоматично. 2. Напис на конверті, пакунку, що вказує місце призначення й одержувача. 3. Сукупність букв, прийнятих в писемності будь-якої мови і розміщені у певному порядку. 4. Квітка. 5. Велика хижа морська риба. 6. Перша літера грецького алфавіту. 7. Найбільший штат США. 8. Ріка у Південній Америці. 9. Частина світу у західній півкулі між Тихим і Атлантичним океанами. 10. Дочка Ярослава Мудрого. 11. Установа, в якій продаються (чи виготовляються і продаються) ліки та інші медичні товари. 12. Круглий майданчик посередині цирку, де виступають артисти. 13. Декоративна споруда у вигляді брами, що завершується склепінням. 14. Щипковий музичний інструмент, що має форму трикутної рами з натягнутими на ній струнами. 15. Надруковане або написане за певною формою оголошення про концерт, виставу, лекцію.

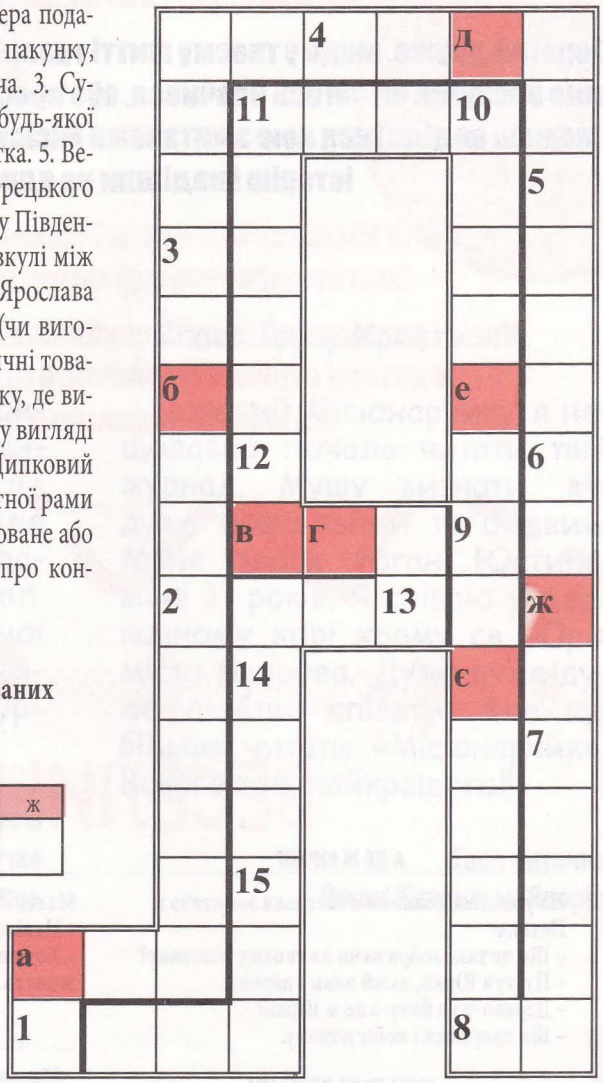

Розгадавши чайнворд, з літер у зашифрованих клітинках, ви прочитаєте назву вірша Наталі Забілої.

а	б	в	г	д	е	є	ж

Відповіді на кросворд-загадку, опубліковану у числі за липень-серпень 2012 року:
ГОРИЗОНТАЛЬНО: П.Пісня. У.Успіх. О.Основа. Р.Родина. Г.Глечик. Н.Новина. Ч.Честь. К.Кошик.
ВЕРТИКАЛЬНО: Л.Літо. З.Знання. І.Істина. Б.Біда. Ц.Цвіт. М.Мова. Д.Дерево. Ж.Життя. В.Ворог. С.Синиця.

Номер підготував:
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик,
Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

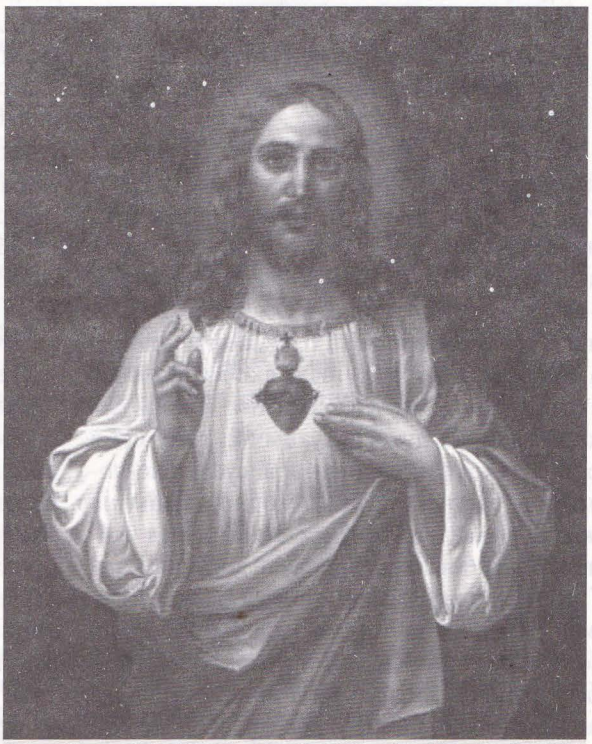

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб політики поводилися завжди чесно, порядно і з любов'ю до істини.

МІСІЙНИЙ: Щоб у християнських спільнотах зростала готовність дарувати місіонерів, священиків і мирян, а також конкретні ресурси найбільш убогим Церквам.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні зберігалися правдиві цінності християнських сімейних традицій.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: За розвиток і поступ Нової Євангелізації у споконвіку християнських країнах.

Святіший Отець Венедикт, подібно як і його попередники, закликає віруючих християн, а особливо активних працівників на ниві проповідування Божого Слова – єпископів, священиків, ченців і черниць, мирян – до рішучості у свідченні святого Євангелія у країнах Європи та Північної Америки, а також в інших країнах, які вважаються «традиційно християнськими». Такий заклик сьогодні дуже актуальний, тому що в останні століття настали нові суспільно-політичні обставини, які докорінно змінили життя у вказаних країнах. Насамперед охололо бажання самих християн досліджувати Писання і жити життям святої Церкви. Здавалося, що вистачить того, що батьки і діди були християнами, то й сучасне покоління без труднощів ітиме цим шляхом. Однак, виявилося, що це зовсім не так. Новітні технології, масованість інформації, війни і заворушення та нестримний зріст матеріального добробуту призвів до того, що християни в таких країнах часто навіть не знають основ катехизму, не знайомі із Євангелієм і проживають так, ніби Бог взагалі їм не потрібний. Такий стан призводить до того, що зростає кількість розлучень, діти виростають сиротами при живих батьках, надто швидко прилучаються до шкідливих звичок, втрачається відчуття відповідальності, ці явища поширюються в душах і серцях людей і руйнують суспільство, а разом з тим надію збагнути сенс життя й осягнути спасіння. Тому у традиційно християнських країнах необхідно познайомити народи із Словом Христовим, щоб воно стало не тільки частиною традиції, але живим фундаментом особистого і суспільного життя. Явище, коли необхідно євангелізувати вже охрещених, називається у Церкві «новою євангелізацією». Молімося, щоб якомога більше свідомих людей брали участь у цих процесах, та щоб нова євангелізація дедалі більше впливала на суспільство споконвіку християнських країн, відкриваючи людям наново дорогу спасіння Ісуса Христа.

МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього Дня Місій було нагодою до відновлення євангелізаційного запалу.

Вже протягом майже ста років Католицька Церква в передостанню суботу та неділю місяця жовтня кожного року відзначає Всесвітній День Місій. До цього дня присвячують насамперед різноманітні зустрічі, конференції та симпозіуми, щоб усі, які задіяні в місійному посланні Церкви, могли поділитися своїм досвідом, обмінятися думками, навчитися нових способів, як правильно й ефективно доносити істину Христового Євангелія до тих, які цього потребують. Зазвичай, у церквах виголошуються проповіді на тему християнських місій. Христос просить кожного свого учня, в кожному місці мірою своїх можливостей безстрашно проповідувати Його Слово, не зважаючи навіть на небезпеку страждань чи смерті. Святіший Отець звернув увагу, що цього року нам необхідно молитися, щоб у християн відновився внутрішній запал, бажання, наснага до такого проповідування і свідчення. Власне, відзначення Дня Місій та молитва на вервиці нехай допоможе нам його відновити, щоб ті, яких Церква запрошує до євангелізації, могли покинути все і безстрашно йти за Христом, але також усі ми змогли сміливо приймати вчення

Церкви і так само мужньо, не спотворивши його, передавати іншим. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб побожність до Пресвятої Богородиці провадила християн до сміливого свідчення Христового Євангелія у щоденному житті.

Український народ плекає глибоку й дитинну побожність до Пресвятої Богородиці, вважає її своєю Покровителькою і Заступницею, як каже передання, ще від часів князя Ярослава Мудрого. Таке шанування Матері Божої має глибокі духовні та біблійні підвалини, адже святий апостол і євангелист Лука подає нам слова Пречистої, які вона під натхненням Святого Духа вигукнула при зустрічі з Єлисаветою: «Величає душа моя Господа, і дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм, бо Він зглянувся на покору слугині своєї; ось бо від нині ублажатимуть мене всі роди» (Лк.1,46-48). Однак, побожність до Пресвятої Богородиці не сміє бути обмеженою чи недоречною. Кожний, хто вшановує Матір Спасителя, проживає віру в Ісуса Христа більш глибоко й цілісно. Тому молімося, щоб побожність до Святої Діви Марії в нашому народі (а в жовтні ми більш уважно звертаємо на це увагу через спільну молитву на вервиці) переростала у правдиве свідчення вірності Христовому Слову у щоденному житті: практикування мужності і терпеливості, послідовності та відповідальності, духовного миру, згоди і прощення. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ

МУЧЕНИЦЯ ХАРИТИНА

Свята Харитина малою дівчинкою залишилась сиротою. Змилосердився над нею побожний муж Клавдій, що жив у Амисі над Чорним морем, взяв її до себе, виховав і полюбив, як рідний батько. Свята Харитина була дуже гарною. Ціле своє життя присвятила Богові. Вона жертвувала своє дівицтво Христу-Спасителеві, цілими днями перебувала в молитві і читанні Святого Письма. Багато людей приходило до неї на молитву, і навіть погани, бачачи її чесноти, приймали християнство. Таке її чесне і святе життя було для всіх прикладом.

Коли за цісаря Діоклетіяна настало жорстоке переслідування християн, то староста тих сторін Дамитіян послав воїнів, щоб привели на суд святу діву. Налякався Клавдій, коли побачив жовнірів в своєму домі, хотів боронити Харитину, але воїни забрали її силою. Вона потішала Клавдія тим, що йде по вінець вічної слави, а він просив у неї, щоб перед престолом Божим вимолила і для нього цю ласку, щоб Бог прийняв і його до життя Вічного.

Коли свята Харитина на суді сміло визнала, що є християнкою, то мучитель наказав її бити по цілому тілі. Потім наказав поголити їй голову і посипати жаріючим вугіллям, груди проколоти розпеченими залізними прутами, повибивати зуби, поздирати нігті, розпинати на страшному колесі, а всі рани для більшого болю поливати оцтом. Серед таких мук чиста діва передала свою душу в руки свого Нареченого Ісуса і пішла до неба по вічну нагороду за своє святе, повне чеснот життя і за мученицьку смерть.

Замордовано її у 304 році, тіло, зав'язане в мішок, кинули в море, але через три дні хвиля винесла його на берег, а Клавдій поховав мощі святої Мучениці. ■

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Продовження, початок у ч.3-8 за 2012 р.

З доручення Христа Церква старається за навернення грішників. О, скільки то молитов, покути, праці було принесено Богові за них!

Якщо Божа любов не приносить наслідків, Ісус вдається до останнього засобу: Він погрожує, лякає. Пригадаймо Його страшну промову до ворогів, щоб їх привести до опам'ятання: «Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри...» (Мт.23,13-36).

Вкінці Бог зсилає кари і допускає, що люди нагло вмирають. Він знає, що вони вже не покаються, то принаймні менші кари на них спадуть. Зрештою, для живих – це добра школа.

О, як прикро було Христові, коли мусів карати. Він плакав над Єрусалимом і казав: «Єрусалиме, Єрусалиме! Якби ти пізнав, що тобі послужить на спасіння! Та нині воно закрите перед тобою. Як часто бажав я зібрати твоїх дітей коло себе, як квочка збирає під крила своїх курчат. А ти не хотів!» (пор. Мт.23,37; Лк.19,41-42). Чи ж не може Ісус сказати й до грішника: «Я все зробив, щоб тебе врятувати, спасти. Але ти не хотів».

Ось тут маємо відповідь на питання: як погодити безмежну Божу любов з вічним пеклом? Тільки тоді зможемо зрозуміти існування пекла, коли розважимо все те, що мало місце в житті грішника, поки він став проклятим, і коли розважимо про Боже Милосердя. Тому понад пеклом підноситься напис: «Погорджене Боже милосердя».

Одного разу Ісус показав сестрі Бенігні пекло і сказав: «Чи бачиш цей вогонь? Над цією прірвою Я наснував нитки свого Милосердя, наче сітку, щоб туди не падали душі. Ті, що самі хочуть своєї погибелі, власними руками розривають ті сіті і попадають туди; а як туди впадуть, то звідти вже навіть Моя доброта не в силі їх врятувати. Моє Милосердя пильніше шукає тих грішників, ніж поліція злочинців, однак вони від Мене втікають...»

Так, Ісус робить все, щоб рятувати, спасти. А ми? Чи щось робимо, щоб простити своїм винуватцям? Чи стараємось молитвою, добрим словом чи прикладом привернути грішників до Божого Милосердя? Чи пам'ятаємо приклад нашого Спасителя?

Бідна жінка знайшла одне яйце. Дуже зрадівши, вона покликала свого чоловіка і дітей та сказала: «Наші турботи і бідування скінчилися! Дивіться! Я знайшла оте яйце. Ми його не їстимемо, а занесемо до сусіда, щоб його квочка висиділа нам курчатко, яке стане куркою. Очевидно, і курку не будемо їсти, а розведемо багато курей, щоб мати багато яєць. Але не будемо їсти ні курей, ні яєць, а продамо їх і купимо телицю. Телиця виросте, народить телят і так будемо мати велике стадо. Продамо це стадо і купимо собі поле, потім продамо..., купимо..., продамо... і купимо... – Захоплено показуючи руками, які великі поля можна було б купити, вона ненароком випустила яйце, і воно розбилося». (Бруно Ферраро «Сорок казок у пустелі»).

Ой, як часто наші постанови є подібні до балачок цієї жінки: «Зроблю... Налагоджу... Буду...». Минають дні й роки, а ми не робимо нічого...■

(Далі буде)

ЛИСТ З АМЕРИКИ ДО МІСІОНАРЯ

Як в Америці люди дичіють, нехай посьвідчить ось сей лист, В нім описано ясно як на долони, що хто не памятає на ті науки, які єму дає сьв. Церква католицка, той швидко стає гірший від поганина. Ось сей лист:

Слава Ісусу Христу!
Любий Місионарю!

Давно я вже хотів до Тебе дещо написати, та все переходило. Аж тепер трохи маю часу тай дещо напишу про нашу ту околицю, як ми ту жиємо. Є нас тут кілька Русинів. Є між нами добрі, і є також і злі, о котрих навіть не можна згадати. Нема їх богато, лиш тілько один і то не можна з ним вийти на лад, а як би таких хоть штири або пять, то такой би чоловіка на місци вбили, а про що, то Вам ось розкажу,

Є тут з нами такий один чоловік. Я і єго дуже добре знаю. Він по більшій части перебував у Ню Йорку. Але що там роботи не мав, то приїхав ту до нас за роботою. Алеж коби був і не приїздив, тоби було ліпше, бо то якийсь Лютер або Кальвін. Він за сьв. католицку віру гет забув. Єму навіть нїчо не споминай, бо він ще і готов до бійки стати. Усе говорить против сьв. католицкої віри, говорить, що жадних Сьвятих нема, а на образи Сьвятих то говорить – «богомази». Говорить, що страшного Суду не буде. Ой, правду то писали в Місионарских книжках, що такі грішники, якби могли, тоби тоті слова за страшний Суд, що є написано в св. Євангелію, вимазали. Він такі злі книжки і газети то хвалить, а таке сьв. Письмо, то він навіть і чути не хоче. Каже, що то всьо неправда і що то тілько на то пишуть, щоб сьвященики дурний нарід туманили. І все таке говорить, навіть і слухати не можна, і страшно з таким чоловіком мешкати, бо в нім більше ніхто, тілько злий дух замешкує. Бо він коли лягає спати, або рано встає, то навіть не перехрестить ся. Він вічна худоба.

Я вже тут роблю чотири роки. Церкви тут не маємо, то таке місце, що ще лиш недавно Русини зачали тут їздити. Алеж і ту вони негодні довго утримати ся, бо ту дуже горячо. Отже і ту вже люди приїздили і від'їздили, але ще не видів такого чоловіка, як ту тепер до нас загостив. Він тілько нашу сьв. католицку віру зневажає і її допче. Але колись, як піде на той страшний Суд, то і Бог єго відрече ся. Тож, мої дорогі братя в Христї, утікайте від таких нерозумих адвокатів, бо вони самі себе гублять тай ще хотять і нас туманити. Ми за нашу сьв. католицку віру і житє своє положім як треба, бо щобисьмо не стали по лівій руці справедливого Суду, бо вже тогди ніхто ся не випросить і не підплатить. Отже на тім кінчу моє письмо і поздоровляю Тебе, Любий Місионарю і всіх Читачів сего Місионаря. Зістаньте здорові.

Ваш в Христї брат: Т. Кобак.

ПОВОРОТ ДО БОЖОГО СЕРЦЯ

Величаво сходило весняне сонце понад чаруючу долину ріки Ін в північнім Тироли. Сніжні верхи маєстатичних Альп засіяли в єго промінях і водиця в золото-яснім полиску поплила сотними ручаями. Було ще дуже рано. В однім з більших сіл, що лежить по лівій стороні Іну, почало житє вже свій денний рух. На невеличкім подвірю край села навіть хтось в дорогу зібрав ся. В дверех стоїть кріпкий 16-лїтний молодець з капелюхом і паличкою в руцї, з тлумочком на плечах, готов рушити в дорогу. Він похилив легко голову і слухає, як єго старенька мати в послїдне поучає єго і перестерігає. На лици молодого хлопця пробив ся невинний сум і дитинний жаль, і ось він утер рукавом зі свого лиця дві великі сльози.

«Будьже розумний, Петруню, не припускай собі так дуже до серця, інакше вже тепер не може бути, – сказала мати, положивши легко руку на рамени сина. – Ти повинен сам зрозуміти, що я всіх дїтий не можу в дома утримати. Михайло і Марина дадуть собі раду з роботою в поли і коло дому. А знаєш, що той кусник землі не много приносить, тож молодші мусять іти в службу. Як Івась і Катря підростуть, то і їх се не мине».

«То правда, мамуню, але жадне з них не полюбило нашої вітчини так дуже, як я», – сказав крізь сльози Петро.

«Алеж ти, дитино, рідного краю не покидаєш. На важнїйші сьвята будеш міг прийти до дому», – потішала мати. – «Панбіг видить, що я би радо вас всіх тримала в купці вдома, та се для бідної вдови годі. То, моя дитино, для твого добра Ти йдеш на добру службу до богатого пана, він з людьми по християнськи обходить ся і платить добре. Одного, дитинко, одного я тільки боюся», – ту важко зітхнула.

«Що такого, мамуню?» – спитав, немов розбудивши Петро.

«Слухай Петруню», – говорила мати, – «пани, до яких ти йдеш, є добрі люди, се правда, та у великому їх ґосподарстві служить більше таких хлопців, як ти; а між ними може знайтися один або другий зіпсутого серця, без Бога». – Ту звернула свій материнний благаючий погляд впрост в молоді і щирі очи сина. – «Петруню, – сказала, – приобіцяй твоїй матери, що ти з жадним таким безбожником не будеш брататись. Такі люди зіпсували вже не одно невинне серце». Добра невіста знов важко зітхнула.

«Мамуню, чогож ту є бояти ся, єсли ті пани і самі живуть по християнськи, і службу так провадять?» – докинув Петро.

«Який ти ще нерозумний, мій хлопче!» – сказала мати. – «Чиж не знаєш, як то Спаситель наш Христос в Євангелиі перестерігає перед такими людьми, що на зовнї вони в овечій шкірі, а в середині є хижі вовки. Такими бувають многі наймити і наймички. Перед паньством уходять за побожних і чесних, а потайки віддають ся ріжним грішним порокам. Як би ти що подібного доглянув, то тримай ся з далека від таких, дай знати панови, а якби се не помогло, то радше покинь службу, як мавбись потерпіти на твоїй душі».

«Я буду старатись так поступати мамо», – притакнув Петро.

«Також ніколи не залишай помолитися, ходи що місяця до св. сповіди і сьв. Причастия, подібно як ти до тепер се робив. Не забувай що дня почтити Найсьв. Серце Христове осібною, хоть коротенькою молитвою. Ти знаєш якто колись в тяжких часах цілий Тироль посьвятив ся Божому Серцю, і дізнав Єго опіки. Так і ти віддавай себе щодня в охорону Найсв. Серцю, то всьо піде добре. А тепер, мій хлопче, голову догори, до милого повороту. Іди вже тепер, заки не поприбігали твої братчики і сестрички, бо готово тобі знов стати тяжко на серцю. Ти з ними і так ще вчера ввечер розпрощав ся».

«То поблагослови мене ще раз, люба моя мамо», – сказав зворушеним голосом Петро, падаючи перед материю на коліна.

Вдова глянула в небо, тихо молячись, положила легонько руку на кучеряве волосєчко сина і відізвалась голосно: «Най Те Бог благословить, моя дитино. Будь завсігди чемний і побожний. Твій сьв. Ангел-сторож най тебе провадить».

Се сказавши, скоро вернулась до хати, аби не додавати більше собі і єму жалю, а хлопець з заплаканими очима опустив подвірє. Ще якусь хвильку гляділа мати крізь вікно за виходячим сином, а рясні сльози котились і котились по єї добрім матернім лици.

«І чому мені тепер так банно і лячно?» – сказала сама до себе. – Михайло прецінь також був і на чужині, і при війску, а вернув однак і здоров, і чемний, і побожний. Правда, Михайло твердшої вдачі, а Петро більше податливий, але за те він має добру волю, тож при помочи Божій я сподіюсь по нім всього найліпшого».

Помолилась ще коротенько за Петра перед гарним образом Серця Христового, тай пішла ладити сніданок для прочих діточок.

Петро йшов тимчасом скоро берегами Іну. Зразу було єму ще тужно, та з кождою хвилею він сьмілійше вглядав свою близьку будучність. Перед єго очи виринув красний фільварок зі своєю палаткою, з великими гарними стайнями і стодолами, що стояли немов у вінку, окружені урожайними полями і величавими лісами. Пан і пані ще молоді люди. Він їх бачив, як перший раз ходив там з мамою до згоди. Вони так людяно з ним говорили, а найстарший парібок-наставник Гнат, навіть поплескав єго по плечах і сказав: «Таких крепких хлопців давайте мені як найбільше».

Таке і подібне по дорозі роздумуючи, забув Петро про смуток і тугу, а немов якась нова веселість вступила в єго серце. Колиж ще повів свої очи на чудову гарну Божу природу, що кругом него, пишаючись в найріжноріднійший спосіб, зливалась в одну гармонію краси, то і не міг вже більше сумувати.

Не минуло більше як три години, а Петро був уже на місци. Єго приняли дуже приязно, похвалили, що так скоро зайшов такий шмат дороги, запросили до челядної, щоби покріпив свої трохи умучені сили, тай казали ще на нині випочивати, розглянути ся, а на завтра вже йти з другими до роботи.

Молодий хлопчина привик на фільварку скорше, чим сподівав ся. Як вернув на один день в часі Зелених сьвят до дому, то не міг досить нахвалити всього, що там бачив, чув і пережив, так єму всьо у тій службі подобало ся. Ціла служба від найменших пастушків аж до самого найстаршого парубка на-

ставника, всі вони були чемні і богобоязливі. Пан з запопадливостию доброго господаря дбав о порядок і карність. Молитву рано і ввечер відмовляли всі разом. А навіть до св. Тайн можна було приступити кілько разів хто хотів в сусіднім селї. Добра мати, чуючи се, аж лекше відітхнула, а коли Петро, пересьвяткувавши у неї один день, вибирав ся назад до своїх обовязків, вона вже спокійно і без обави єго випроваджала.

Так пережило ся нашому молодцеви у службі два роки в незаколоченім щастю. Тепер він був вже статним вісімнайцятьлїтним парібчаком. Всі були з него вдоволені, він зі всіх, і сам зі себе, і з цілого сьвіта. З пенсиї він зложив вже собі невеличкий ґрейцар, а притім і мамі післав неодин гарний даруночок.

Та не лишив Господь Бог спокійного ґаздівства без хрестика. Наставник Гнат перестудив ся в полю в часі і захорував тяжко, дістав запаленє і в кількох днях пішов до гробу. Пан з жалем оплакував смерть вірного слуги а Петро також виляв неодну сльозу за добрим старим чоловіком, що так людяно з ним обходив ся.

Нового наставника треба було найти ще перед жнивами. Пан поїхав на кілька днів і вернув урадований. Став розповідати, що згодив досконалого наставника, чоловіка здорового, сильного, розумного, що знає ся навіть на нових машинах до поля.

«А чи він також побожний і віруючий?» – спитала пані.

«З метрики виходить, що він католик», – відповів господар. – «Вправдї я не мав часу про него розпитувати, та гадаю однак, щом добре натрафив».

По кількох днях прибув згоджений наставник, що звався Кость Неясний. Був се пристойний, сильний мущина, около 30 літ, з незвичайним гладким поведенєм. Відразу видко було по нім, що він вже бачив сьвіт, тай як то кажуть, не з одної печі хліб їв. Він досконало розумів ся на господарці і в дома, і в полю; всюди знав держати потрібний лад і порядок. Панів зєднав собі через свою точність і гладку услужність, а челядь умів до себе привязати легкою ввічливістю і примилюючими усьміхами. В свобідних хвилях він радо оповідав про свої подорожи по чужих краях, при чім неодним дотепним словом побуджав всіх до сьміху.

Дотепами та жартами наставника не всі одушевляли ся. Так пр. найстарша і досьвідчена служниця Макрина нераз покивувала головою на подібні нібито жартобливі єго слова, Она завважала, що такі бесіди не можуть Пану Богу подобати ся, бо они за пусті і занадто сьвітові. За те другі, а особливо молодші, подивляли і хвалили собі Костя. Передовсім подивляв єго Петро, що в своїй простодушности і невинности не догадував ся нічого злого. Кость полюбив невинного Петра понад всіх. Став до него зближати ся, з ним частїйше говорити і що не відваживби ся був сказати перед всїми, легко висказував перед Петром. Раз позволив собі при нім навіть на насьмішливі дотепи проти релїгії і побожних звичаїв. Такі слова прикро вразили ще не зіпсутого хлопця. До єго совісти застукали сейчас пересторогі і напімненя доброї матери, які она давала єму, виправляючи єго в дорогу. Та на жаль Петро мав за слабу волю, аби зірвати поуфалу приязнь з новим приятелем. Кость був головою цілої челяди, тож Петро уважав собі за честь з ним приятелювати.

До того діставав він від Костя звичайно ліпшу, визначнійшу роботу, так що був нераз немов другим малим наставником. Такими то річами они оба немов купили собі один другого. Тому Петро став успокоювати свою совість, та й оправдувати перед собою і себе і тамтого. «Може ті слова», – так думав собі, – «що Кость їх так легкодушно виговорює, не мають злого значіня. Впрочім не я їх говорю, а він».

Та не уважав необачний хлопець, що злих бесід навіть «чухати» не вільно, бо добровільно слухати, значить притакувати на них.

Не довго треба було чекати, як Кость позичив свому молодому приятелеви і книжку до читаня, а в ній повно безвірних і пустих річий. Петро, прочитавши се, трохи настрашив ся. Совість почала єго гризти і він вже хотів книжку віддати. Але Кость засьміяв ся і сказав: «Ти преціньь вже не дитина. В такім віці, як ти, можна вже всьо читати. Чи може не зацікавило тебе те, що ти прочитав?»

«Та зацікавило, бо те, що там оповідає ся, дуже займаючо написане, я би навіть радо бажав знати, як те оповіданє скінчить ся, коби лиш не ті безбожні і пусті слова, що там від часу до часу надибую...»

«Не будьно ти вускосердним диваком, а читай дальше; в широкім сьвітї воно ще не так діє ся».

Необачний молодець дав ся здурити і став дальше читати. На тім не скінчило ся. Безсовісний Кость позичав недосьвідченому хлопцеви много інших злих письм, що викликали в єго душі невідрадну зміну. Петро став тепер залишати молитву, а що за тим іде, і сьв. Тайни перестав приймати. Вільними днями, замість відвідати свою добру матїр, давав ся звабити Костеви і вандрував з ним до близького міста, де марнотравив свій заслужений гріш.

Щастє Петра опустило, бо він хотів знайти єго у злих приятелях. Він не був щасливим ні трохи. Бо як тілько проминула година неповздержної гулятики, то совість робила єму гіркі викиди. Він тоді з болем і жалем згадував на спасенні перестороги і напімненя старенької матери.

«Може я повинен те всьо панови відкрити?.. Ні!.. Вже запізно. Се би мені ще тим більше пошкодило. Чиж я не можу сам повернути на добру дорогу?..»

Так від часу до часу старав ся вправдї Петро поконати себе і стати добрим християнином, та не уникав нагоди до гріха, не зірвав дружної приязни зі своїм намовником, і тому єго добрі постанови були хиткі, як солома.

Кость при своїй гладкій поверховности був чоловіком крайно зіпсованим і безвірним. Та єго питома вдача не легко впадала в очи, бо Кость при тім всім був великий облесник, облудник, він дуже гарненько відмовляв разом з другими всі молитви і прикидав ся страх побожним, затеж свої грішні норови він спритно укривав перед досьвідченійшими очима. Через таку єго хитрість утратив наш бідний Петро те, що мав найлїпшого і найдорожшого, бо стратив віру сьвяту. Без віри чоловік стає ся забавною пилкою своїх пристрастий і поривів.

Так перейшло Петрови других два роки. В тім часі перебув він кілька днів у рідній хатині. Однак між братьми і сестрами не чув ся вдоволеним. Їх присутність була радше для него мукою. Єго совість розбудилась зі здвоєною силою і показала єму, що він

утратив віру, спокій, невинність. В єго серцю закипіло щось, немов ненависть до злощасного намовника.

Аж нараз одного дня всім мешканцям на фільварку стало ясно, чим властиво є той Неясний Кость. Було се кілька тижднів по жнивах. Пан щойно вернув з міста, де попродав богаті плоди і взяв великі гроші. Встає рано і очам своїм не вірить: стіл розбитий, велика сума гроший зникла, а за гарним Костиком і слїд загинув!..

Заки може було розглянутись тай зачати за злодієм слідство, він вже находив ся в дорозі до Америки.

Сей злощасний випадок встряс нашим Петром аж до глубини. Він видів тепер ясно, що чоловік без віри готов відважитись на всяке проступне діло. Якже було єму тепер встидно, що він звязав ся був приязню зі звичайним злодієм. Дальший побут на фільварку став єму немилим і тому він лекше відітхнув. Аж ту небавки потім покликали єго війска.

Мати недармо з боязню виправляла сина до війска. Петро у великих кошарах замість поліпшити ся, став гіршим. Вправді проступок єго давного приятеля потряс ним до живого, однак не склонив єго вернути до Бога. Він стратив і віру і надію. Без віри і надії годі вернути до Бога. У війску приставав з ріжними «камратиками», уживав приємностий, до яких мав нагоду, а про обовязок, про совість і не питав. В службі на внї він був вправдї точним, але се лиш з гордости. Взагалі Петро був гарним, звинним жовніром, забавним товаришем, але в серцю чув ся часто глубоко нещасливим.

На самітній варті у погідну ніч переглядав він нераз ясні зорі і розважував цілий небосклін. «Конче мусить бути всемогучий великий Бог, що всьо те так гарно сотворив», – шепнув собі у своїй душі. «А коли так, то і справедливий судия, що буде мене вічно карати», – додав з переляком.

Глибокий сум і пригноблене порівало єго що раз більше і більше.

Втім приходить одного дня до молодого жовнїря лист від матери:

«Любий Петруню! Доношу Тобі милу вістку, що о. Парох запровадили в нашій парохії брацтво Серця Христового. Я не знала, що красшого і гарнїйшого зробити, як зараз вписати до того брацтва мого дорогого Петруня.

Посилаю Тобі навіть брацку книжочку. Приписані молитви я вже буду сама за Тебе відмовляти, бо Ти може не маєш часу; однак піднести коротенько а щиру гадку до Найсьв. Серця, бодай від часу до часу, то Ти будеш сам міг. О те просить Тебе найсердечнїйше Твоя старенька мати. Я думаю, що тілько Найсьв. Серце Христове може Тебе зробити наново щасливим; бо що Ти не маєш в душі спокою, то се я вже давно запримітила. Читайно добре і поволи всі обітниці, які Господь наш Ісус дає тим, що почитають Єго Найсьв. Серце. Се додасть Тобі розради. Ах дитино! Серце нашого Спасителя так щедре і добре! Оно є морем милосердя навіть і для найбільших грішників... Оно і над Тобою умилосердить ся, як тілько до Него з повним довірєм прибіжиш... На разі не пишу більше нїчо, бо на тепер Тобі «єдино є на потребу» – милосердє Божого Серця. І я, бажаючи Тобі з цілої душі Божого змилуваня, кінчу сей листок.

Твоя мати».

З тихим стоном вложив Петро прислану книжочку до скринки, а лист сховав при собі.

«Добра мамуню», – сказав сам до себе зворушений, – «як ти про мене дбаєш, але мені вже нїчо не поможе; я стратив віру в Бога; я й надію стратив».

На слідуючу ніч він знов стояв сам на варті. Ту серед нічної тишини мимохіть пригадав ся єму зворушаючий лист матери, а за ним і давні дитячі, по божому пережиті, літа. Якто він колись з братчиками і сестричками молив ся часто і щиро до Божого Серця, а тепер він Серце Найсьвятїйше покинув, знехтував, тілько разів тяжко зранив! Біль великий стиснув єго серце і він з роздертою з болю душею глянув на небо.

Вмить прийшло єму на гадку, якто він колись учив ся в катехізмі, що в Бога можна випросити собі всі потрібні ласки. Сли всі, то і віру, і надію, і щире навернене, і силу проти покус... Хто скаже, що се не було натхнене Божого Серця, що до Єго брацтва Петро тепер належав?

Рано, як лиш вернув до касарнї, взяв до рук книжочку брацтва Серця Христового і став уважно читати всі одинайцять обітниць. Він перечитував раз, другий і третий і з кождою хвилею чув ся що раз більше освоєним і зближеним до Серця Ісусового. Передовсім обітниця: «Грішники знайдуть в моїм Серцю невичерпане жерело милосердя» вляла нової надії в єго придавлену душу.

Петро зачав тепер ревно молитись. Певно ніколи ліпше не молив ся, як в тихих самітних годинах на варті, коли кругом него заснув цілий сьвіт з усім своїм гомоном, немов умисно завмер, щоб не перешкодити єго молитві. Коли ніч сповила єго своєю таємною заслоною, а звізди, немов тисячі сьвітячих очий з неба, на него гляділи, тоді здавалось єму, що чує близкість всеприсутного Бога і є в обіймах Єго Божого Серця.

Віра, надїя і любов повертала назад до єго душі.

З віри, надії і любви виплинув глибокий жаль і попровадив до цілковитого наверненя.

Петро поєднаний з Богом через щиру сповідь, так писав до своєї матери:

«Найсьвятїйше Серце Ісусове помогло. Я знов найшов спокій. Нині рано по довгих літах, я знова приняв сьв. Тайни, О, як я щасливий! Не знаю, чи аж так досьвідчив хто, як я, правдивими є обітниці нашого Спасителя, а особливо шеста обітниця: «Грішники знайдуть в моїм Серцю невичерпане жерело милосердя».

Горяча молитва подяки взносилась до Бога з уст побожної матери по одержаню так радістного листа.

«О, я знала добре, як вірним є Серце Христове», – сказала она, глядячи зі сльозами радости на образ Христового Серця.

Петро небавом втішний, що скінчились літа військової служби, вертав до своєї рідні. Ту перебув він кілька тижнїв і між богобоязливими душами побожної родини ще більше укріпився в добрім. Потім дістав він місце наставника в однім місточку, де був монастир. Там мав нагоду що дня слухати Служби Божої, часто приступав до сьв. Тайн, з чого вірно користав. Здоров і веселий, радо сповняв свої обовязки і що дня прославляв доброту Серця Господа нашого Ісуса Христа. ■

Місіонар, лист 9 за вересень 1911
Редактор о. Яким Фещак, ЧСВВ

Рубрику підготувала Олена КОВАЛЬСЬКА

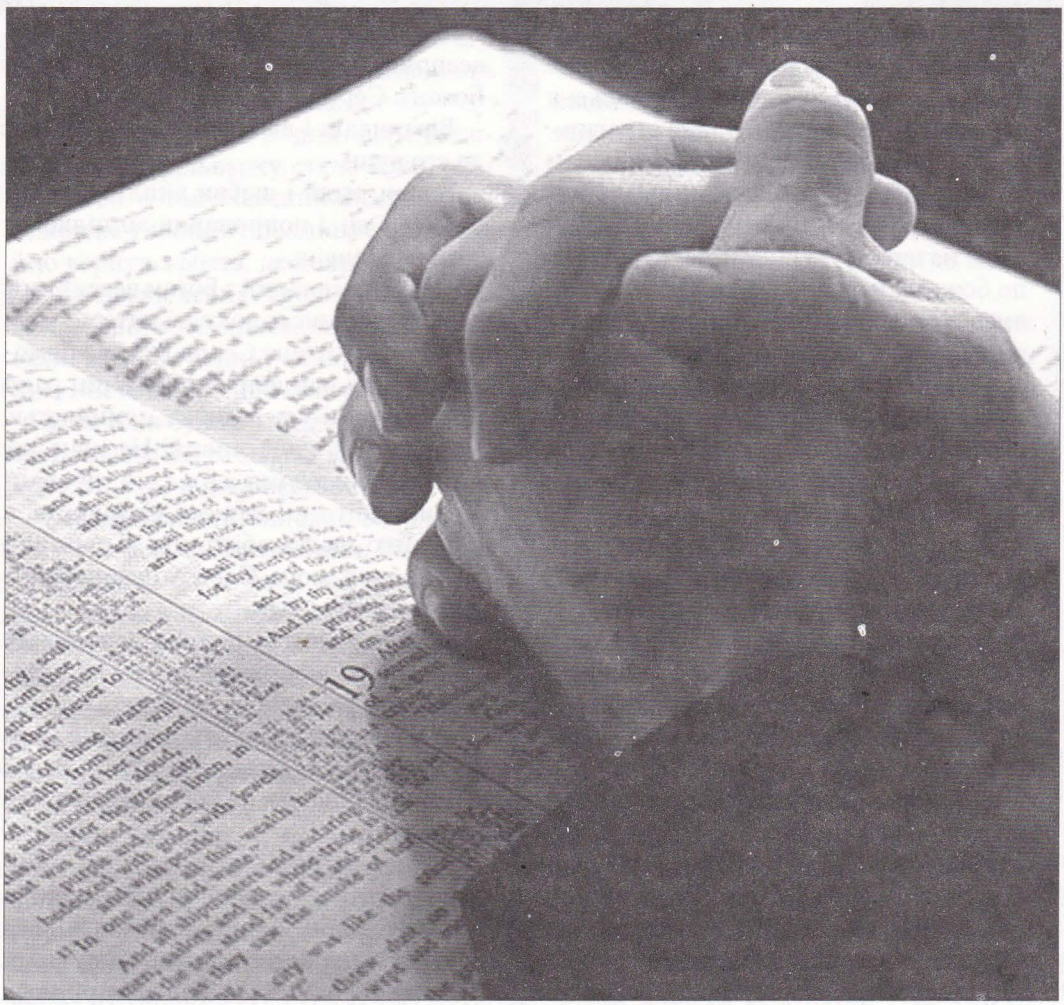

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Підготував о. Терентій ДОВГАНЮК, ЧСВВ

Продовження,
Початок в ч. 3-8 за 2012 р.

46. «Що вам здається більшим і більш знаменитим: слово Боже чи тіло Христове?» (св. Цезарій Арльський). Якщо я хочу дати правильну відповідь на це питання, то мушу відповісти, що слово Боже ні в чому не менше від тіла Христового. А тому з такою самою турботливістю, з якою приймаємо тіло Христове, уважно слідкуючи, аби жодна часточка не впала на землю, маємо дбати, щоб наші душі не втратили даного нам Слова Бога… (пор. Лк.11,28). Той, хто недбало слухає слова Бога, винуватий такою само мірою, як і той, хто через без-

думність допускає падіння тіла Христового на землю. Нехай, отже, Слово Боже, яке – як каже Псалмопівець – є світильником і світлом на стежках людського життя, допомагає нам відкрити й реалізувати наше життєве покликання так, «аби серця наші були утверджені у святості як бездоганні перед Богом, Отцем нашим, на прихід Господа нашого Ісуса» (архиєпископ Станіслав Гондецький, Митрополит Познанський).

47. Читаємо: «Називаю вас друзями, бо все Я вам об'явив, що чув від Отця Мого» (Йо.15,15). Ісус сказав нам усе, а ми не маємо часу послухати, що ж Він сказав!? У дитинстві – надто юні, у молодості – надто безтурботні, після першої зарплати – надто самовпевнені, після шлюбної ночі – надто щасливі, після народження дітей – надто зайняті, перед народженням онуків – надто заклопотані, після виховання онуків – надто старі, а коли вивозять нас уперед ногами – то вже запізно… (пор. Вар.4,28). Читаємо: «Бог не є Богом померлих, але живих. Дуже помиляєтеся, бо не знаєте Писання ані сили Божої» (пор. Мк.12,24-27). Зміни це сьогодні, перестань блукати, пізнай повноту Божої благодаті, Божого благословення! Пізнаючи Писання, перестаєш блукати, оскільки пізнаєш Божу міць (пор. Мк.9,1). Славмо Бога за життя, а не по смерті: «Хіба звіщатимуть у могилі Твою милість?» (Пс.88,12; пор. Мт.16,24).

48. Ми витрачаємо купу грошей на сотні предметів. Перекладаємо їх з місця на місце, аби врешті викинути на смітник. Зі Словом Божим навпаки: що більше його пізнаєш, то більше воно стає незамінне й необхідне. Купи Святе Письмо, розпочни його читати – і переконаєшся, що з кожним днем Слово Бога стає «тілом» – посідає чільне місце, перше і найважливіше з-посеред усіх речей, які ти коли-небудь купував (пор. Мт.16,26; Флп.3,8). «Уже впродовж місяця я беру святого Луку для роздумів, і він настільки чудовий, що я весь горю від внутрішніх вогнів, а в моєму серці світло» (Т. Мертон). Невинні діти горнулися до Ісуса; подібно поводилися і грішниці. Також і нас Ісус закликає сьогодні: «Всі прийдіть до Мене» (Мт.11,28), бо гаряче прагне пригорнути нас до свого Серця. Його рамена, простягнуті на хресті, є красномовним знаком безмежної і безумовної любові Бога. З радістю і подякою ми віддаємо себе Ісусові «у повноті», аби кожна нинішня хвилина була свіжим початком решти нашого життя. Дозвольмо Милосердній Любові огорнути нас! Отже, читаймо Святе Письмо, нехай Біблія вчить нас, як любити Бога всім серцем, усією душею і з усіх сил (Втор.6,5; Лк.10,27) (о. Євген Квятковський, OFM).

49.Не кожним десятим, не кожним другим, а КОЖНИМ словом, яке походить з уст Божих, живе людина (пор. Мт.4,4). Скільки слів Отця Небесного ти знаєш? Чи знаєш кожне слово у Святому Письмі, завдяки якому можеш жити уповні й істинно? Читаємо: «Було у світі, і світ ним виник – і світ не впізнав його. Прийшло до своїх, – а свої його не прийняли. Котрі ж прийняли його – тим дало право дітьми Божими стати, які в ім'я його вірують» (Йо.1,10-12). Не переконуй себе, ніби ти не годишся, щоб учитися, бо в кожному, хто, пізнаючи, приймає Слово Боже, це Слово стає тілом і мешкає в ньому, даючи силу ставати дитям Божим (пор. Йо.1,14). Не позбавляй себе ліків Сили Божої, почни пізнавати вже сьогодні, і відчуєш себе здоровішим. Відчуєш, як ростеш, відчуєш БОЖУ СИЛУ!

Тож мовив Ісус до дванадцятьох: «Невже й ви бажаєте відступитися?» Але озвався до Нього Симон Петро: «Господи, а до кого ж іти нам? Це ж у Тебе – слова життя вічного! Ми й увірували й спізнали, що Ти – Божий Святий» (Йо.6,67-69). ■

(Далі буде)

ПРОЩАТИ НЕЛЕГКО, АЛЕ – ЦЕ РАДІСТЬ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Коли Катерина виходила з крамниці, її перестріла секретарка сільської ради Валентина Іванівна і почала розмову з нею:

– Хочу з вами поділитися своїми думками. Нічого поганого вам не бажаю, лишень, аби все було добре.

– То кажіть…

– У мене є дочка Дануся, а у вас – син Роман. Може б, ми їх одружили та й справили гарне весілля.

– Я не проти, щоб Роман женився, але, як бачу, він такого бажання не проявляє, тай роки ще не підійшли. А навпаки, він горить бажанням навчатись, тому цілими днями і вечорами сидить з книжками і готовиться, щоб поступити в інститут, – говорила спокійним голосом Катерина.

– Ми йому допоможемо. Ви знаєте, що наші родичі тепер всі при владі, все залежить від вас.

– Добре, я йому розкажу про нашу розмову, але все залежить від Бога, – відповіла Катерина.

– Який там Бог? Як ми закеруємо, так і буде. Тепер, щоб ви знали, кожний собі сам щастя будує. Минулися ті часи, коли ми надіялись на Бога, а він нам що давав? Злидні. Але це тільки між нами…

Пригнічена Катерина дивилась якось здивовано на свою співрозмовницю і, нічого не кажучи, попрощалася з нею і пішла. Прийшовши додому, вона також нічого не розповіла своєму синові Роману про зустріч з Валентиною.

Це були тривожні післявоєнні роки. Люди навіть по віддалених селах поділились. Одні сприймали нову владу з якоюсь настороженістю і пригніченням, інші, знову, байдуже, а при нагоді служили цій владі, щоб покращити своє матеріальне становище. Адже, як говорили люди, одна влада діяла вночі, а друга, радянська, розпоряджалась і порядкувала вдень.

Роман готував документи до вступу в університет. Вибрав фізичний факультет, бо хотів стати фізиком. Мати постійно молилась за його щасливу долю. Вона залишилась вдовою із трьома дітьми. Чоловіка призвали в сорок четвертому році на фронт і він незабаром загинув на передовій лінії. Тому Роман мав повне право на вступ до навчального закладу після середньої школи, яку закінчив успішно.

– Мамо, завтра я піду по довідку в сільську раду, а післязавтра поїду до Львова, завезу документи на вступ до університету.

І тут мати розповіла Романові про зустріч з секретаркою:

– Я цього тобі не хотіла розказувати, бо не дуже подобається мені ця сім'я. Не знаю, як їхня дочка, але вони безбожні партійці і не завжди можна знайти з ними порозуміння. Але ти вибирай своє життя, я ніколи тобі не буду суперечити у такій важливій справі.

– Мамо, я ніколи про це не думав. Але я хочу найперше навчатись, а потім все інше, тож моліться за мене, і Господь Бог усе владнає.

Наступного дня Валентина Іванівна з радістю прийняла Романа. Вона писала довідку зі всім старанням, додавши наприкінці: «партії і уряду вірний!»

– Романе, як будеш навчатись, приїжджай до села і заходь до нас у гості. На тебе буде завжди чекати наша Дануся. Бажаю тобі успіхів.

Роман цього не очікував. Про Данусю він знав зі школи і ніколи не думав щось подібного, був байдужим до неї, як і до інших дівчат.

Після успішної здачі вступних екзаменів Роман був зачислений до університету на фізичний факультет. Для матері це був новий удар. Витираючи сльозу говорила:

– Залишаєш мене, Романе! А я надіялась, що будеш мені допомагати у праці…

– Життя так складається… Підростають Марійка і Славко, а я буду приїжджати і допомагати їм, і вам. Дякуйте Богові і просіть його, Святого, щоб успішно закінчив навчання. Це ваша заслуга, мамо. Ваше виховання не пройшло намарне. Хіба я можу забути вашу любов, яку ви виявили до мене. Це ви, мамо, навчили і привили мені любов до Господа Бога, до України, до всіх людей цього світу.

– Сину, будь обережним, бо цей світ дуже зрадливий. Наших священиків, учителів і всіх, хто був мудріший, ув'язнили. Одні загинули, жертвуючи своє життя, інші на засланні, а ще інші – невідомо, де сьогодні знаходяться. Нехай щастить тобі, сину, а я буду молитись за тебе. Жаль, що церкву нашу закрили. Як забрали нашого отця, то люди сказали, що іншого священика не приймуть і не хочуть. А хтось із начальства висловився: «Тим краще. Заодно і церкву закриємо».

Роман майже кожної суботи приїжджав поїздом додому. Від станції десять кілометрів йшов пішки. Вважав, що додому, чи з дому краще йти самому. Навіть не хотів, щоб його хтось підвозив. Дорогою молився на вервиці і роздумував над різними життєвими проблемами, так що час швидко минав. У селі також ні з ким не спілкувався, тільки зі своєю ріднею.

П'ять років заслання – такий був вирок для молодого студента

Одного разу підійшла Валентина до матері Романа і почала дорікати:

– Ваш хлопець таким гордим став, навіть не дивиться на нікого. Забув, що ми йому писали характеристику. Наша Дануся вже працює в бібліотеці, і буде поступати на заочне відділення у педагогічний інститут. Тож нехай не погорджує нею.

– На все свій час, адже він і не думає про одруження. Весь час вчиться і вчиться, і говорить лише про екзамени, які важко йому даються. А мені каже, як їде з дому: «Мамо, моліться, щоб я здав добре екзамен з математики. Головне цей рік мені провчитись, а там вже буде легше».

На жаль, після вбивства Ярослава Галана почалось нове переслідування студентів, а особливо тих, хто був із сільської місцевості. Не оминули й Романа. Він весь час дружив і підтримував зв'язки зі студентами, як були патріотично налаштовані на відродження української державності. Перевіряли документи, з якої сім'ї походить, хто його родичі. Виявилось, що родичі Романа приймали участь у визвольних змаганнях після Першої і Другої світової війни. Про це не знали студенти. Пильне око служби безпеки діяло згідно свого призначення.

До села приїжджали службовці комітету безпеки і випитували у людей про Романа: чи він займається агітацією проти радянської влади, і взагалі, як поводиться, що говорить? Не минули вони і сільської ради.

– Це ви давали довідку на Романа, що він вірний партії і уряду? – запитали у голови сільради ці ж люди.

– Довідку писала секретарка, в чому справа?

– Як виявилось, його близькі родичі були ворогами народу, а ми його прийняли на навчання.

– Ми, можливо, цього не знали і тому...

– Це вас не виправдовує, своїх людей потрібно знати. За це і вас можуть позбавити посади. З вашої сторони докладно опишіть все про його родичів, – була різка відповідь службовців.

– Та ж батько його, Семен, загинув на фронті, – виправдовував голова студента.

– Батько одне, а де були брати його батька – про це треба написати.

Перестрашений голова тут же почав виправдовуватись і запевняти:

– Про все докладно й у найкоротший строк ми подамо всі відомості про Романа Дубчика і його рід.

Минуло небагато часу, як судили студентів різних вузів за буржуазно-націоналістичну, як тоді говорилось, діяльність. В тому числі судили Романа. П`ять років заслання – такий був вирок для молодого студента.

У молоді роки Роман, не здобувши вищої освіти, зустрівся з несправедливістю цього світу. На суді його обзивали ворогом народу, буржуазним націоналістом, зрадником свого народу та іншими епітетами, якими користувались тоді державні чиновники.

Кожна людина пише своє власне «євангеліє страждань». Страждання не легко прийняти нашій людській природі. На що надіятись, коли всі мрії так легко розсіюються? Роман не міг цього всього зрозуміти. У кого шукати допомоги? У нього не було ні знайомих, ані друзів – тільки одна вистраждана своїм горем мати, яка залишилась із двома дітьми, тільки на неї одна надія, і на її молитви. Тільки один Господь Бог знає, скільки вона у своїй невинності зазнала нового болю і горя. Ніхто інший не загляне у її серце. Це може зробити рідна мати своєю любов'ю і відчуттям. Сльози, молитва, надія на Боже Милосердя завжди наповняють материнське серце. Адже ж, страждання ми не просимо. Воно приходить без запрошення і наповнює нас тілесними болями, душевними муками, і ми думаємо: коли це все закінчиться? Коли для Романа терпіння починались, то для матері вони продовжувались, і вона думала тільки про одне – коли вони проминуть?

В скорому часі Роман був засланий на рудники холодного Норильська. Там були потрібні молоді здорові робочі руки. Його інтелект, як йому здавалось, тут нікому не був потрібний. Таких, як він, тут тисячі. Вони щоденною виснажливою працею на підземних рудниках збагачують ненаситну велику державу. Нещодавно Роман отримав дозвіл написати листа. До кого? Звичайно, до своєї рідної мами.

«Дорога мамо! Я ніколи не думав, що доля закине мене так далеко від рідної оселі. Я тут побачив інший світ, який зовсім відрізняється від того світу, де живуть всі люди. Спочатку я був дуже пригнічений і деколи попадав у розпач. Але й тут я зустрів однодумців. Серед них також наш священик з-під Карпат. Дуже добра і щира людина. Здається, що Ісус у ньому, а він постійно з Ісусом. Це Господь Бог, мабуть, мені його послав. Він мене навчив, як я маю сприймати свій хрест – терпіння і страждання. Одного разу я був дуже засмучений, а він перший підійшов до мене і почав по-

батьківськи говорити зі мною, а потім витягнув з-за пазухи хрест і каже мені «Поглянь на голову Ісуса, яка похилилася, щоб тебе поцілувати. Поглянь на Його руки, які хочуть тебе обняти, поглянь на відкрите Його Серце, яке готове прийняти тебе і захоронити у своїй любові. Та на жаль, Ісус прибитий до хреста і ще більше страждає за цей несправедливий світ. Ісус потребує і твоїх терпінь і страждань, які є знаком його великої любові. Далеко від нас знаходиться наш рідний край. Там твоя мати, твої брати і сестри, а тут наша Голгота. Віддай Ісусові все: молодість, талант, знання, розум – лиш аби вільний був наш край, щоб ми могли на рідній землі свобідно вірити, надіятись і любити. Бог нам у житті дуже багато всього дає, але коли він схоче забрати щось від нас, віддаймо Господеві все, що Він забажає взяти. І тоді ми відчуємо, що ми учні Христові, і перед нами не встоїть цей світ».

Мамо, я зрозумів завдяки нашому отцю Григорію, що все це від Бога. Тепер я вже не нарікаю на свої терпіння і не жалію, що залишив університет, і буду терпіти і нести свій хрест на Голготу заради нашої багатостраждальної України, заради нашої святої Церкви. І я щасливий, що частиночку того великого хреста несу я. І ви, мамо, будьте щасливі, бо так хоче Господь. Ніколи, мамо, не плачте і не впадайте в тугу, бо отець Григорій тут і за вас молиться. Від щирого серця поздоровляю сестричку Марійку і братика Славка. Іншим разом, як дозволить Бог, їм напишу листа. Будьте щасливі, з Богом, до милої зустрічі!»

Цей лист для Катерини був не тільки втіхою, але й піднесенням на дусі. Вона раділа за свого сина. Заодно плакала і не могла ніяк зрозуміти, що десь далеко на Сибіру є священик, який молиться за неї і її дітей. «Боже, який Ти Всемогутній і добрий, що нас не забуваєш і не покидаєш», – говорила скрізь сльози мати.

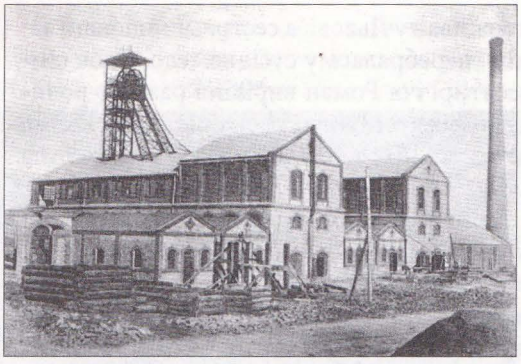

Вона зрозуміла, що страждання, які падають на нас, ми повинні великодушно сприймати і погодитись на свої терпіння й ніколи не зневірюватись. Але чи це можливо? Все це лиш ілюзія, якщо це все терпимо без Бога. І тільки з силою Божою, Святого Духа ми можемо своїми терпіннями перетворити їх у дар Божий. Катерина це відчула, коли дізналась, що за неї молиться священик десь далеко від неї, який несе також хрест каторги. Тому відчувала полегшення своїх терпінь.

Після смерті Сталіна Романа реабілітували і він вирішив закінчити університет у Новосибірську, де було менше проблем зі вступом. Він успішно продовжував навчання. А закінчивши його, залишився тут працювати в науково-дослідницькій ділянці. Одружився із співробітницею, яка за походженням була також з України і відбувала заслання разом зі своїми батьками. Проживши з дружиною ціле життя у Новосибірську, він ніколи не полишав думку повернутись таки на рідну землю. Хоча, до свого села не було бажання повертатись через людей, які у свій час писали на нього присуд. Тому, коли приїжджав, то завжди перебував у родичів своєї дружини.

Після свого сорокап'ятирічного перебування на чужині Роман із дружиною повернулись у свій рідний край і поселився на околиці районного міста. Брат Ярослав

проживав у Львові, а сестра, вийшовши заміж, перебралась у сусіднє село. Своє сімдесятиріччя Роман вирішив разом з родичами відзначити на своїм рідним обійстю, на якому ніхто не проживав, а там, де була хата, килимом росла зелена трава.

Був погідний осінній день. На траві поставили стіл, і всі великою родиною сіли за ним. Роман, як найстарший, почав свій ювілей з молитви. Після молитви він припав на зелену траву лицем і немов би слухав, що йому скаже рідна земля. Запах трави надихав його груди якимось ароматом, і тут згадав свою добру рідну маму, яка давно відійшла у вічність. Земля мовчала, але голос матері, такий знайомий, говорив йому: «Сину, будь завжди добрим до всіх людей, і Бог тебе обдарує добром». Йому здавалося, що цей голос ставав щораз гучнішим, і він пригадав життя своєї матері, батька, якого добре пам'ятав, а також і свою гірку долю. Піднявшись, витер сльози і з усмішкою сказав:

– Всюди добре, а вдома найкраще.

За столом почались різні розмови. Згадували родичів, сусідів, які вже повмирали, а також все, що було доброго чи лихого в їхньому житті. Майже до самого вечора перебували всі разом на давньому своєму подвір'ї, яке тепер стояло пусткою. Лиш зелена трава, яблуня і груша давали ознаки, що тут проживала колись сім'я Дубчаків.

І коли вже вирішили розходитись, до них підійшла старша жінка, привіталась з Романом і тут же почала пригадувати давню бувальщину:

– Ви мене не пізнали? Я Дануся, дочка Валентини Іванівни.

– Та звідки я можу знати. Всі ми постарілись і змінились.

– Моя мама дуже хотіла, щоб ти став для неї зятем, а для мене чоловіком.

Роман її перебив:

– Як поживаєш? Як живуть твої діти, внуки?..

– Слава Богу, добре. Протягом життя всього зазнала. Чоловік випивав, але я виховала троє дітей, маю внуків і правнуків.

– А коли мати твоя померла? – запитав Роман.

Дануся, промовчавши хвильку, набралась сміливості і почала розказувати півголосом, щоб усі не чули її розмови:

– Так, моя мати померла, вже двадцять років минуло. Вона дуже поважала тебе і навіть любила. Але коли ти навчався, одного разу заставив її голова сільради з кагебістами написати про тебе доповідну. І це було приводом твого арешту. Потім вона весь час переживала і часто плакала, і нікому про це не говорила. А коли вмирала, просила священика до сповіді, після чого заспокоїлась, а мені сказала, щоб я, як зустріну тебе, перед тобою вибачилась за неї. Тож дуже прошу пробачити моїй мамі, яка, не хотячи, стільки завдала тобі біди і горя.

Для Романа це було несподіванкою, як грім серед ясного неба. Він ніколи про таке не думав, хоч догадувався, що хтось із односельчан написав на нього донос. Він обняв Данусю, притиснув її до своїх грудей від щирого серця, кажучи:

– Прощаю! Такі були часи... Завтра неділя, ми всі зустрінемось у церкві і там щиро перепросимо Отця Небесного перед вівтарем, приймаючи Святе Причастя, а потім підемо на цвинтар і помолимося на могилах твоєї і моєї матері за їх упокій. На жаль, ми деколи не хочемо і не вміємо прощати, бо не бажаємо терпіти. Адже ж прощати не легко, але коли простимо, відчуємо радість на серці і спокій. Чому не хочемо терпіти? Адже ж любов і терпіння – це дві великі таємниці. І тільки серце Ісуса дозволяє нам зрозуміти душу іншої людини, щоб її потішити, бо чим більше любимо, тим більше терпимо і страждаємо, так влаштоване наше життя, що таїть в собі великі таємниці, які відомі лиш Богові. ■

РІЗДВО БОГОРОДИЦІ

Марія ОЛЬХОВА

Радіють Небо, Ангели і люди,
Бо народилась Та, що нам Христа дала,
І лине звістка між людьми усюди,
Що від Якима Анна доню привела.

Різдво Марії – Боже провидіння,
Вона – обнова для всього народу.
Бо принесло для всіх людей спасіння
Дівчатко із Давидового роду.

Це батьків рід Давида нам Марію дав,
І мама Анна дуже рада тому,
Що й рід Аронів також не пропав,
Дитина народилась в їхнім домі.

Для праведників Анни і Якима
Марія – Божий дар у їх родині,
Якась життєва сила незборима
Зростала у народженій дитині.

Пречиста, Богом вибрана Маріє!
Ти стала храмом для Святого Бога,
Бо в лоні Твоїм був зачатий сам Месія,
Від Нього йде до вічності дорога.

Різдво Твоє ми славим як подію,
Що святом стала нині й повсякчас.
Цей день приніс для нас усіх надію,
Спаситель від гріхів відкупить нас.

Месія дав нам заповідь любові,
Він увійде до нас в відчинені серця.
І заживемо ми в новій обнові,
І будемо з Христом до нашого кінця.

Отож радіймо, веселімся нині,
Різдво Марії радість нам несе.
З Її народженням у цій малій дитині
Бере початок Той, що всіх людей спасе.

о. Іван ПАТРОНИК

З серпня 2012 року Божого Архиєпископ і Митрополит львівський кир Ігор Возьняк відзначив 60 ліття життя. Бажаємо владиці рясних Божих ласк у праці на Христовій ниві на многая і благая літа!

Вадико наш, Митрополите!
У цей величний, світлий День
Прийміть від нас вітання щирі
Та з вдячністю низький поклін.

Складаєм Богу вдяку щиру
За дар покликання для Вас,
За ті роки життя й служіння
Для Бога, Церкви і всіх нас.

Своє служіння Ви почали
В трудний-важкий підпілля час,
Та разом з нами дочекались
Свободи Церкви й віри в нас.

І в цей такий відповідальний
Для Церкви і народу час
На провід в Церкві українській
Христос Господь поставив Вас.

Тож ми усі, Господні слуги
І співбрати у священстві,
Покірно голови схиляєм
І прирікаєм послух свій.

Бажаєм Вам здоров'я-сили,
Усіх прещедрих Божих ласк,
І повноти Святого Духа
На ввесь оцей служіння час.

Щоби покликання численні
До Церкви нам Господь послав,
Та через Вас човном Петровим
Він твердо-вміло кермував.

Щоб як Петро й Павло в служінні
Ви обійняли цілий світ,
Хай добрий Господь Вам сотворить
Благих і світлих много літ!!!

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Шановна редакціє «Місіонаря», через Ваш журнал хочемо висловити велику і щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, Богородиці Одигітрії, святій Філомені, святому Антонію, апостолу Юді-Тадею і всім святим за ласки, які ми отримали в складних ситуаціях, за те, що дочка Уляна отримала роботу.

З великою вдячністю

Морис Галина,
с. Поториця, Сокальський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє, хочу через часопис «Місіонар» скласти подяку Господу Богу, Пресвятій Діві Марії, святому Юді-Тадею, святому Шарбелю, святому Миколаю, блаженному Миколаю Чарнецькому, святому Антонію Падевському, святій Філомені і всім святим за отримані ласки.

Закликаю всіх: щиро моліться до всіх святих, надійтесь, не втрачайте віри і Вони обов'язково вислухають ваші прохання.

Катерина,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Я, Бабець Віра, дуже вдячна Вам, шановні працівники журналу «Місіонар», за те, що ви є і завжди пишете багато свіжого, корисного для наших душ. Журнал «Місіонар» є бальзам для душі, і наша сім'я з нетерпінням чекає кожного номера, кожна сторінка прочитана.

Я пообіцяла Матінці Божій подякувати за вступ до медичного коледжу моєї доньки Тетяни, за допомогу у здачі екзаменів без жодної копієчки, за вислухані молитви.

Тому щиро дякую Господу Богу, Матері Божій та всім святим за їхню доброту і ласку до мене, грішної. За все, що було і є в моєму житті, дякую.

Хочу всім сказати, щоб щиро молилися та вірили, а з щирою молитвою та вірою можна все одержати, про що просимо.

Бабець Віра,
с. Жовтневе, Врадіївський р-н, Миколаївська обл.

Складаю подяку за вислухані молитви: Всемилостивому Господу Богові, Пресвятій Богородиці, св. Йосифові, св. апостолу Юді-Тадею, св. Ангелові-Хоронителю.

Богдан Пиріг,
м. Коломия, Івано-Франківська обл.

Слава Ісусу Христу!

Шановна Редакціє! На сторінках журналу «Місіонар» хочу скласти найщирішу подяку Всемилостивому Господу, Пресвятій Богородиці, святому апостолу Юді-Тадею за вислухані молитви й отримання Божої ласки для мого сина.

Хочу сказати людям: Бог милостивий до нас. Треба щиро і з вірою молитися, бо щира молитва зігріває наше серце і підносить його до Господа, до Матері Божої.

Постановляю ніколи не забувати про святого апостола Юду-Тадея, поширювати набожність до святого, який завжди спішить на допомогу тим, хто звертається з вірою і щирим серцем до Нього.

Наталя,
м. Дрогобич, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Через часопис «Місіонар» висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. апостолу Юді-Тадею, св. Шарбелю і всім святим за підтримку у різних життєвих ситуаціях, за успішну здачу екзаменів моєї дочки-студентки.

Галина Ронська,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

■ Я хочу подякувати через цей журнал Господу нашому Ісусу Христу, Пресвятій Діві Марії, св. Шарбелю, св. Партенію, св. Ріті, св. Терезі, св. Антонію, св. Філомені, св. Юді-Тадею, о. Маркіяну Когуту та сестрі Василії Глібовицькій за отримані ласки та заступництво перед Богом. Завдяки їхньому милосердю моя дочка вступила до університету. Щиро дякую!

Нехай Бог простить мене, що із запізненням виконую свою обіцянку.

Зоряна Сенюк,
с. Завишень,
Сокальський р-н, Львівська обл.

■ Складаю щиру подяку Господу Богу у святій Трійці, Ісусу Христу, Матінці Божій Зарваницькій, св. Юді-Тадею, св. Миколаю, всім святим за те, що наша дочка Аліна поступила на магістерку в КМА.

Вірю, що тільки щира молитва і велика віра допомагає в одержанні Господніх ласк.

Сім'я Мельничук,
смт. Підволочиськ, Тернопільська обл.

■ Шановна редакціє «Місіонаря»!

Від щирого серця складаю подяку всім святим і заступникам перед Богом Матері Божій Неустанної Помочі, св. Юді-Тадею, св. отцю Піо, св. великомученику цілителю Пантелеймону, св. Шарбелю, бл. Миколаю Чарнецькому, св. отцю Миколаю, до яких молилася за виздоровлення свого чоловіка після двох важких операцій, за вислухані молитви та отримані ласки.

А також прошу Божого благословення для всіх людей доброї волі і всіх священиків, що молилися за виздоровлення мого чоловіка.

Марія Іванців,
м. Новий Розділ, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Хочу подякувати св. Юді-Тадею за Його ласку, яку Він мені подає, вислуховуючи мої щоденні молитви. Щиро дякую за Його опіку, яку він надав мені під час навчання (особливо про Його допомогу на вступних екзаменах, коли щира молитва до Нього допомогла не втратити надію і вступити у вищий навчальний заклад на бюджетну форму навчання). Я дякую за всі ласки у моєму особистому житті, які дає мені Господь через святого Юду-Тадея, заступника в усіх потребах у житті. Хоча я звернулась з молитвою до Нього тільки восени 2010 року, але до цього часу Він вислуховує усі мої молитви і не покидає ні на мить, тому цим листом хочу подякувати моєму Опікунові і ще раз підтвердити силу щирої молитви і заступництва святого Юди-Тадея, який спішить з допомогою і подає свою святу ласку і виєднує у Бога для мене милосердя.

Щиро моліться і вірте.

Іра Юськів,
с. Безброди, Буський р-н,
Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, отцю Роману с. Млиниська, отцю Роману смт. Журавно.

Через молитви, дев'ятниці до св. Юди-Тадея я випросила в Бога ласку, що мій чоловік знайшов добру роботу.

Подяка від моєї дитини за отриману ласку і поміч, щоб ще більше людей навернулося до Святої Церкви і користали з великих Ласк Божих через руки святих, даних для нас в поміч Божим Милосердям.

Тетяна,
смт. Журавно, Жидачівський р-н,
Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Пишу Вам тому, що дала обітницю Богові і святим, що за отриману ласку напишу подяку до Вашого журналу.

У мого чоловіка були проблеми, які ніяким способом не можна було вирішити. І тоді я почала молитися дев'ятниці до св. Юди-Тадея, св. о. Піо, св. Філомени, св. Шарбеля, а також вервички до Матері Божої, і сталося чудо –проблеми вирішилися, а також завдячуючи цим святим одужала моя донечка, мені вдалося вирішити матеріальні проблеми.

Дякую Богові, Матінці Божій та всім цим святим за отримані ласки.

Тому стукайте і відчинять Вам, просіть і вислухають Вас, і ніколи не втрачайте надії та віри у Бога.

Моліться щиро, з вірою і з усмішкою, як казав о. Піо, й у Вас теж станеться чудо, всі проблеми будуть вирішені завдяки Богу та святим угодникам.

Людмила,
с. В.Висоцьке, Турківський р-н, Львівська обл.

На сторінках Вашого часопису висловлюю щиросердечну подяку Господу Богу, Ісусові Христу, Пречистій Діві Марії Неустанної Помочі, св. Обручникові Йосифу, святому отцю Піо, св. Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, св. Шарбелю і митрополиту Андрею Шептицькому за вислухані молитви і оздоровлення (запалення нерва на правій нозі).

Мирон,
м. Львів.

Святий Апостол і Чудотворець Тадей не один раз підтримав нашу сім'ю у скрутних обставинах. У безнадійних ситуаціях ми звертаємось до нього протягом багатьох років і відчуваємо його підтримку і допомогу. Отож, дякуємо вибраному апостолу Божому за великі заслуги та його святу ласку, яку ми отримали через Господа Ісуса Христа. Також просимо Святого Духа, Ісуса Христа, Матір Божу та всіх Святих і Вірних католицької церкви за заступництво над нашими родинами та за вірний християнський шлях. Нехай кожна християнська родина пізнає дар дев'ятниці й молитви на вервиці та шукає спасіння душі через католицьку віру.

Баран Олександр з родиною,
м. Червоноград, Львівська обл.

Через часопис «Місіонар» хочу висловити безмежну подяку Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, а також св. Юді-Тадею за вислухані молитви і отриману поміч у здачі екзаменаційної сесії мого сина Юрія.

Прошу молитися до св. Юди-Тадея, безнадійних обставин не буває – якщо ми віруємо!

Дякую!

Марія,
м. Стрий, Львівська обл.

Шановна редакціє «Місіонаря»!

Складаю щиру подяку Ісусові Христу, Пресвятій Богородиці, св. Юді-Тадею (якого маю за свого Заступника, Опікуна та Покровителя), всім святим, блаженним і мученикам Христової Церкви за вислухані молитви і просьби у важких хвилинах життя, за допомогу в навчанні (здачі сесій), а також за таку велику та щиру любов до нас, грішних людей.

Щиро Вам дякую!

P.S. Хочу зауважити, що св. Юда-Тадей завжди вислуховує всі мої прохання, підтримує та дає сили жити, вірити і любити. Переконана і знаю, що заносить всі мої молитви Богу, бо отримую те про, що прошу. Дякую св. Юді-Тадею!

Ольга,
с. Стара Скварява, Жовківський р-н, Львівська обл.

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

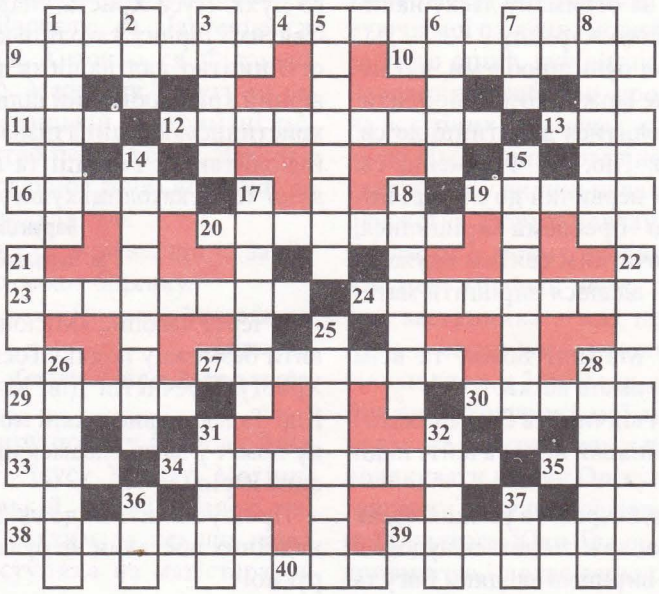

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4. Двоскладова стопа з наголосом на другому складі. 9. Батьки Хрестителя Йоана. До них вела дорога знана – три дні ходою з Назарета. … – священик-батько, а мати хто? – Єлисавета (з вірша о. В. Мендруня, ЧСВВ). 10. Грошова винагорода авторам праць з науки, літератури, мистецтва. 11. Густа солодка маса, яку бджоли виробляють із нектару, квітів. 12. Письменник, що пише твори, призначені для сценічного виконання. 13. Батько Сима, Хама та Яфета. 16. Святий Юда-… – великий чудотворець. 19. Свята, на честь якої патріарх Йосиф Сліпий збудував собор у Римі. 20. Назва міста, мешканці якого будували вежу, що мала дістати до неба. 23. Урочисте відкриття художньої виставки. 24. Християнське релігійне знання на тему Бога, людини, світу. 27. Всесвітньовідомий польський режисер, сценарист, близький друг Папи Івана Павла II, який зняв фільм «Брат нашого Бога» за однойменною драмою Понтифіка. 29. Друга частина П'ятикнижжя Мойсея. 30. Гасло Сестер Служебниць: «… Богу, честь Марії, нам мир!». 33. «Життя – це боротьба, від якої ми не можемо відмовитися і в якій мусимо лише перемогти» – автор цих слів святий отець …. 34. … – найкращий скарб у старості (Арістотель). 35. Райська квітко і небес Царице, наша Ненько, Пречиста Дівице, від дітей прийми Маріє дар, прийми мольби і любови … (з пісні «О, Пречиста»). 38. Свідоцтво про закінчення середнього навчального закладу. 39. Молитва «… до Блаженного Івана Павла II». 40. Отворіться, Царські Ворота, бо вже приходить … слави, вже зачинаєсь жертва пресвята, служитель став до відправи (з пісні «Отворіться, Царські Ворота»).

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Католицький військовий священик. 2. Сад, в якому жили перші люди Адам і Єва. 3. Триярусний головний убір Папи Римського. 5. Потому Ти Крехів вибрала на дім, щоб ласки розляти обильні нам всім: Престол Свій принесла Ти в …, несучи з Собою божественний мир (з пісні «В Верхраті наперед»). 6. Весело, мило на світ глядіти, … приспіло: радуйтесь, діти! Гомін лісами, пісньдібровами щастє розносить, сильно голосить, весело, мило: «Боже, ах, Боже, то твоє діло!» (Маркіян Шашкевич). 7. Усе, що творить …, завжди подія! Пливе земля, у русі небозвід. Батькам стареньким відчинився світ – у них з'явилась донечка Марія (з вірша «Вересень» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 8. Духовний … Матері Терези: «Життя – це шанс, скористайся ним. Життя – це краса, милуйся нею. Життя – це мрія, здійсни її». 14. Львівська духовна …, Йосип Сліпий у 1926 р. став її ректором. 15. Місто у Старосамбірському районі Львівської області, де знаходиться василіянський монастир. 17. Назва картини Олени Кульчицької. 18. Український композитор, диригент, педагог, художній керівник і диригент хорової капели «Трембіта» (1946-1948). 21. Перша жінка. 22. Ріка в Україні та Польщі, права притока Вісли. 25. Історико-географічний регіон України, що включає територію сучасної Чернівецької області. 26. Назва пісні «Під Твою … прибігаєм». 28. Найбільший континент на Землі, що складається з двох частин світу. 31. Кількість примірників друкованого видання одного випуску. 32. Держава в Азії, де проводила місіонерську працю Мати Тереза. 36. Міжнародне позначення сходу. 37. Низький чоловічий голос.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за липень-серпень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3.Дніпро. 6.Серце. 7.Скарб. 10.Липа. 12.Милосердя. 13.Побажання. 14.Гора. 16.Тибет. 17.Павло. 18.Дрогобич. 20.Олена. 21.Надія. 22.Делі.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Ангел. 2.Краса. 4.«Кредо». 5.Народ. 6.Стеценко. 8.Благання. 9.Борис. 11.Гасло. 14.Громада. 15.Албанія. 18.Джем. 19.Чудо.

ЗГОРІЛА ЦЕРКВА В С. ЛАВОЧНЕ

Високоповажні керівники! Дорогі у Христі брати та сестри!

У селі лавочне Сколівського району 10 липня 2012 року Божого сталося нещастя – внаслідок удару блискавки вщент згорів дерев'яний храм Різдва Пресвятої Богородиці, збудований у 1907 році.

Церковна громада та настоятель храму звертаються до всіх людей доброї волі відгукнутись на потребу нашої парафії і надати посильну допомогу чи скласти пожертву на будову храму.

Нехай Всемилостивий Господь воздасть сторицею усім доброчинцям і жертводавцям.

Завжди будемо пам'ятати про Вас у молитвах!

Наші реквізити (для побудови храму)

82652 с. Лавочне, Сколівський р-н, Львівська обл.
Тел. (03251)48-3-34, 067-92-73-444
р/р26000900417845 БанкТВБВ №10013/0179
ЗКПО 37904803
МФО 325796
о. Олег Вереснюк, Адміністратор парафії.

СВЯТИЙ ПАРТЕНІЮ, МОЛИСЯ ЗА НАС

Отці Василіяни запрошують на святкування празника на честь святого мученика Партенія – покровителя храму і міста Жовкви.

Церква Пресвятого Серця Христового Отців Василіян у Жовкві. вул. Василіянська, 4, Жовква

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ

21-29 вересня: дев'ятниця до св. Партенія,
щодня о 19.00 Служба Божа і молебень до св. мученика Партенія перед мощами

Субота, 29 вересня 2012 р
20.00 – Велика Вечірня з Литією
21.30 – Молитовна хода містом з мощами святого мученика Партенія.

Неділя , 30 вересня 2012 р.
00.00 – Свята Літургія.
Молебень до св. мученика Партенія.
Виставлення Найсвятіших Тайн.
02.30 – Спільна адорація Найсвятіших Тайн біля мощей св. Партенія.
04.00 – Співана вервиця.
04.30 – Молитва заступництва за посередництвом св. мученика Партенія.
05.00 – Молитви на оздоровлення і помазання святим єлеєм, освяченим на мощах св. мученика Партенія.
06.00 – Молебень до Пресвятого Серця Христового. Суплікація. Освячення води.
09.00 – Святкова Утреня.
11.00 – Урочиста Свята Літургія.

Під час святкувань можна отримати повний відпуст, виконавши умови: якщо необхідно, відбути святу Тайну Сповіді; взяти участь у Святій Літургії; прийняти Святе Причастя.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

Баттіста МОНДІН

ФІЛОСОФІЯ РЕЛІГІЇ І ТЕОДІЦЕЯ.

Підручники систематичної філософії. Том 4

Книга четвертого тому серії підручників систематичної філософії в шести томах о. Баттісти Мондіна побудована на матеріалі томістичних текстів, призначена висвітлити природнє богослов'я в томістичному ключі, багата на оригінальні роздуми і побудована комплексно, перерісши межі, що були поставлені перед автором.

Богословська думка християнства творилася в ключі алетології, агатології, генології, онтософії та кардіософії, поповнюючи глибинне річище агапології – Слова Любові. Автор розглянув цей процес тактовно, засвідчуючи творчу сміливість і самобутність великих мислителів, голос яких виразніше звучить у творчій симфонії духа, не перестаючи лунати одностайно і гармонійно співом до Бога Творця.

ISBN 978-966-658-271-6, 208 с.,
170 х 240 мм., тверда опр.

Мелетій Батіг

МІСІЯ В ОПОВІДАННЯХ

Книга 3

Серед щоденної зайнятості кожен християнин повинен знайти час застановитися над своїми вчинками і життям. В своїх оповіданнях о. Мелетій Батіг, ЧСВВ, заторкує важливі життєві проблеми, вболіває щиро над долею наших матерів, над вихованням наших дітей, над становищем нашої рідної мови, а також пояснює Христові повчання.

ISBN 978-966-658-268-6, 296 с.
145 х 200 мм, м'яка обкл.

СВЯТІ ТАЙНИ

"Спасаюча й освячуюча дія Церкви звершується в семи святих Таїнствах, що їх установив Христос. Через ці священнодійства Церкви Христос дарує благодать Святого Духа. Церква через святі Таїнства освячує вірних на їхньому шляху до повноти життя у Христі". (Катехизм УГКЦ. – § 405).

ISBN 978-966-658-267-9, 272 с.
145 х 215 мм, м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

Dream Moments

Перенесемо незабутні моменти Вашого життя у світ кіно!
Головним нашим завданням є задокументувати щирі емоції та створити неповторний фільм з урахуванням усіх побажань та індивідуальним баченням цієї особливої події!

Стильно, сучасно та професійно.
Весілля, урочисті події, та ін.

Детальніше звертайтесь
+38 050 625 25 90 Сергій
http://vk.com/dream_moments
dream_moments@ukr.net